

AKTUALITY

FIGU-STUDIENGRUPPE

ČESKÁ REPUBLIKA

Vychází:
sporadicky

Internet: <http://cz.figu.org>
E-mail: info@cz.figu.org

3. ročník
č. 7, květen 2014

Moudrost vědomí ...

Velmi mnoho lidí se táže, jak mohou v dnešním světě žít. V tomto ohledu však za celé údobí lidských dějin kladlo otázky a hledalo odpovědi již nespočetné množství lidí. Mnozí své myšlenky, pocity, zkušenosti a z nich plynoucí zážitky za doby svého života sepsali a předali dál. Dokonce mnohé z toho všeho, co je podněcovalo k zamyšlení a co pro ně bylo důležité, písemně zachytili anebo ústně předávali dalším generacím – kvazi jako životní moudrosti a Učení pravdy, Učení ducha, Učení života a jiné pravé vědomosti, které celkově přinášeli a učili praví proroci. Avšak v dnešní době, kdy lidé holdují větám: »Peníze jsou moc« a »Bůh je určujícím pánem a ochráncem«, zbylo pro Učení pravých proroků, jež hovořilo a hovoří o tvořivě-přírodních zákonech, jen velmi málo prostoru na to, aby jej lidé na Zemi následovali. Právě tak ale zbylo jen velmi skrovně prostoru pro pravdivé vědění a skutečnou moudrost, které pro celý blok mentality a evoluci vědomí znamenají totéž, co zdraví pro tělo.

Ve skutečnosti lidé ze svého chybného a věřícího pobožného myšlení a čistě materialistického snažení již dávno udusili a zapomněli tvořivě-přírodně stanovené nutkání k pravdivému a skutečnému vědění a jeho esenci, moudrosti. Nutkání ke stále většímu vědění s ohledem na tvořivě-přírodní zákony a přikázání se jim vytratilo, stejně jako i moudrost, která z nich plyne tehdy, pokud se jim učí a následují je. Již dlouho to lidi táhne jen k šablonovitým vědomostem a šablonovité moudrosti, jimž se celkově „učí“ ve školách a na hodinách náboženství, což pak lidé mylně považují za „pravé“ vědění a obsáhlé znalosti stran života, člověka a světa. Z toho plyne zaslepená představa, že vše tímto způsobem „naučené“ prozrazuje tajemství, jak správně přistupovat k životu, a že je tím definováno pravé vědění a moudrost. Tato mylná domněnka však souvisí také s tím, že lidé na Zemi pravé vědění a efektivní moudrost přiřazují ke stáří, a to zcela podle toho, že »moudrost starých« byla v dřívějších dobách příslovečná. Pravdou však je, že pravé vědění a pravá a skutečná moudrost nezávisí na stáří, ale na pravém učení se a následování tvořivě-přírodních zákonů a přikázání, jakož i na učení se z vlastních životních zkušeností a z nich plynoucích zážitků. Není to tedy tak, že tam, kde se stáří a jeho životním zkušenostem jen stěží ještě poskytuje prostor, tam to pravé vědění a skutečná moudrost ztrácejí své vysoké hodnoty, neboť ty teprve pořádně rostou se stoupajícím věkem. Pravé vědění a pravá moudrost tvoří vysoké hodnoty, jež činí život životahodným a člověk se jim musí učit dlouhá léta, aby jednou dosáhl toho, co se nazývá vědomostní a moudrostní zrání. Avšak právě na toto zrání nenalézají lidé na Zemi dnes již žádný čas, neboť na jednu stranu je jejich nábožensko-otrocká klamná víra v Boha okrádá o rozum, chápavost a čas, aby se skutečností a pravdou skutečnosti ještě mohli zabývat, a na stranu druhou jim v tom brání i hon za materiálními hodnotami, jimž se upsali.

Lidé na Zemi dnes nemají čas a vinou pobožné věřícího ani zájem a především už ani žádnou iniciativu k tomu, aby hledali a nalézali efektivní pravdu ve skutečnosti, neboť, jsouc otrocky Boží víry, stali se sběrateli náboženských a věroučných bludných nauk. To ovšem vede k tomu, že již nemohou nalézt žádné skutečné a pravdivé vědění. Tak je tomu proto, že jednotlivosti reality a pravdy reality již v žádném případě nedokáží uvést do vzájemné

souvislosti. Z této příčiny se sami činí Bohem zatíženými a vírou zatíženými lidmi. Jako takoví však již nemají žádnou moc nad sebou samými ani nad svým časem, jelikož jsou stíženi nevědomostí a nemoudrostí.

V Učení proroků jsou pravé vědění a efektivní moudrost psány velkými písmeny. Stále znovu a nově jsou tematizovány, neboť pravé vědění a efektivní moudrost rozjasňují vědomí a tvář člověka, což je každému pozornému pozorovateli patrné. Tak je tomu proto, že každý opravdu vědoucí a efektivně moudrý člověk vyzařuje cosi, z čeho vycházejí účinky sympatie a vzájemné sounáležitosti, vedoucí k láskyplným, pokojným, přátelským a důvěrným spojením. Aby se však člověk dostal do tohoto stavu, v němž vládne pravé vědění a pravá moudrost, nepotřebuje k tomu nikdy bludně věřit v Boha a ani být psovsky pokorný, nýbrž jen poznávat a následovat tvořivě-přírodní zákony a příkázání a jejich skutečnost, z níž plyne efektivní pravda. Jen tak se lidé skutečně stávají vědoucími a moudrými a nelitují neskutečných věcí, které nikdy nemohou vlastnit a ani jich dosáhnout, jako je kupř. nějaký Bůh, požehnání nebo království nebeské, neboť hodnoty, na nichž mohou lidé setrvat, učit se z nich a mít z nich potěšení, jsou výhradně pravé vědění, opravdová skutečnost, pravda skutečnosti a efektivní moudrost.

SSSC, 23. dubna 2010, 00.49, Billy

Zdroj: BEAM portál, <http://beam.figu.org>

Čtenářská otázka

Tady mám ještě jednu otázku k tématu hlubinných geotermálních elektráren, které v oficiálních kontaktních rozhovorech 519 a 521 nastínili Billy a Ptaah.

Vrty prováděné v posledních letech často způsobily zemětřesení, jak dokazuje následující zpráva z tisku z 21. července 2013: *»Oblast Bodamského jezera: Geotermální vrt způsobuje zemětřesení. Zemětřesení v blízkosti Bodamského jezera nebylo závažné, ale důsledky jsou přesto veliké: Projekt výroby geotermální energie poblíž švýcarského města St. Gallen byl prozatím pozastaven. Badatelé vnímají souvislost mezi vrtem a otřesem země.«* atd.

Nyní tedy ona otázka: Na co musejí provozovatelé hlubinné geotermální elektrárny při vrtech obzvláště dbát, resp. kde jsou z geologického hlediska pro tyto elektrárny na Zemi vhodná stanoviště, aby nebezpečí možného zemětřesení atd. mohlo být vyloučeno?

Achim Wolf, Německo

Odpověď

Pod pojmem hlubinné geotermální elektrárny (Hitzeleistungswerke – pozn. překl.), využívající žár z vnitřních hlubin Země, nejsou rozuměny na Zemi běžné geotermální elektrárny, jež předpokládají, že se do zemského nitra kvůli ohřevu napumpují velká množství vody a opět se vyženu na povrch, kde se vodní teplo následně využije jako topný zdroj. Tento druh zemského tepla se využívá především k topení. Již řadu let je možné, že se tímto způsobem mohou provozovat elektrárny, které rovněž vyrábějí elektrický proud. Proto se také uvádí, že takovéto geotermální elektrárny produkují proud z hlubin země. Dosud se však geotermální technologie v tomto ohledu vyvíjela pomaleji, než se doufalo, takže se neustále pracuje na tom ji vylepšit a množství generovaného proudu a tepla tak v nadcházejících letech znásobit. Vývoj na trhu proběhl skutečně mnohem pomaleji, než se očekávalo, a to v neposlední řadě kvůli neobyčejně vysokým počátečním nákladům, jakož i mnoha rizikům spojeným

s hlubinnými vrty. Přitom je třeba zohlednit především rostoucí nebezpečí zemětřesení, které způsobuje vhnání velkých objemů vody do zemského nitra. Další projekty na výrobu elektrického proudu a tepla z tepla země se nicméně stále realizují. Z odborných kruhů se v tomto směru proslychá, že se již v současnosti existující elektrický výkon generovaný z hlubinných zařízení na výrobu zemského tepla má do roku 2020 čtyřicetinasobně zvýšit a dosáhnout tak 280 megawattů. Ročně se tak má vyprodukovat 1,8 miliardy kilowatthodin elektrického proudu a 8,2 miliardy kilowatthodin tepla.

Jiná již existující zařízení narušují takzvané akviféry (zvodně), resp. vodu vedoucí vrstvy ve velké zemské hloubce. Tímto způsobem se více jak tři kilometry hlubokým vrtem vyháňají na zemský povrch slaná voda o teplotě asi 130 stupňů Celsia, která se po získání elektrického proudu a tepla opět ochlazuje a následně druhým vrtem se pumpuje nazpět do zemské hlubiny. To celé se nazývá hydrotermální hlubinná geotermie. Technologická výzva zde spočívá v tom, že se odňaté teplo v parní turbíně přetváří v proud. Jsou-li však v určitých oblastech geotermálních vrtů teploty hlubinných vod příliš nízké, využívá se k pohánění parní turbíny organická tekutina s nízkým bodem varu pod 100 stupňů Celsia. Podstatně účinnější přechod tepla než odpařováním skýtá rozložení dvou médií. Při tom se využívá voda a v ní rozpuštěný plynný amoniak, neboť ten se při rostoucí teplotě z vody uvolňuje, a navíc při teplotě 130 stupňů Celsia přijal již dostatečné množství tepelné energie, aby poháněl turbínu. Amoniak se pak znovu rozpustí ve vodě. Celá tato procedura se nazývá »Kalinův cyklus«, podle rusko-amerického vynálezce. Tato zařízení jsou v současnosti na celém světě v provozu jen na třech místech, neboť se dosud jedná o mladou techniku, která ještě není dostatečně probádána, takže se ukáže teprve časem, jaké nevýhody a výhody nabízí.

Co se však hlubinných geotermálních elektráren týče, o kterých hovoří Plejaren, tak zde se jedná o skutečně žárové elektrárny, pro jejichž provoz je z velmi velkých hlubin Země – z hloubky 16 kilometrů – využíván zemský žár, který je pod tlakem vyváděn na zemský povrch do patřičných elektráren. Tyto elektrárny jsou konstruovány tak, že jsou poháněny přímo získaným zemským žářem, aniž by k tomu tedy bylo zapotřebí nějakého dodatečného média, jako např. vody či nějakého chemického prostředku atd. Využíván je pouze samotný žár, ovšem o takto využívané technice nemám žádné znalosti. Pomocí takovýchto hlubinných geotermálních elektráren vyráběli Plejaren nezbytnou energii, nicméně v dnešní době je mají v provozu jen na místech, resp. světech, které dosud nedisponují jejich dnešní moderní technikou – ta je založena na využívání elektronů, které jsou v nekonečném množství všude přítomny a pomocí nichž se vytváří veškerá myslitelná energie, avšak ani v tomto ohledu mi tato technika není známa.

V případě hlubinných geotermálních elektráren – které nevyužívají jednoduše jen zemské teplo, ale skutečně velmi vysoký zemský žár – ani není nutné pumpovat geotermálními vrty masy vody do zemského nitra, jako se to, ať už z jakýchkoli důvodů, u těchto vrtů děje. Z této příčiny nevyvolávají takováto opatření k využívání zemského žáru – jak je praktikovali Plejaren – ani žádná zemětřesení, což oproti tomu stále znovu nastává v případě geotermálních vrtů, při nichž se velké objemy vody pumpují do země, což právě způsobuje zemětřesení.

Billy

(výňatek z bulletinu FIGU č. 83, březen 2014)

Čtenářská otázka

Billy, nedávno mi jeden známý vyprávěl, že pitná voda prý nově může hořet, protože jsou v ní vinou intrik ziskuchtivých lidí obsaženy plyny, které se mohou malou jiskřičkou vznítit. Je to skutečně tak?

E. Meierhofer, Švýcarsko

Odpověď

Ano, tak to skutečně je. Celá tahle záležitost má původ v takzvaném »hydraulickém štěpení«, krátce řečeno »frakování«, jak vím z jednoho časopisu, v němž jsem se o tom nedávno četl pod titulem »Časovaná bomba frakování«. »Frakování« je vysoce technická těžební metoda k mechanickému vytváření puklin v hornině, v tomto případě břidlici. Díky tomu je od roku 2008 jinak nepřístupný zemní plyn dopravován na povrch, čímž byla zahájena nová éra energetického zásobování.

Dlužno konstatovat, že celé toto počínání pozemšťanů s ohledem na »frakování« je nanejvýš nebezpečné a způsobuje a nadále může způsobovat závažné škody. Pod tím vším se skrývá nový druh získávání energie, který funguje tak, že se takzvaným »frakováním« zpřístupňují dosud nepřístupné zásoby zemního plynu, jež jsou obsaženy v ohromných břidlicových usazeninách. Uvolnění břidlicového plynu však v nitru Země představuje smrtelné nebezpečí, jelikož zamořuje podzemní a tím i mnoho pitné vody. To způsobují na jednu stranu ohromná kvanta uvolněného metanu a na stranu druhou bezpočet »frakovacích chemikálií«, které se přimíchávají do směsi vody a písku, pumpované do hlubiny. Cílem toho je vytvořit v hlubokých vrstvách břidlicové horniny vypukliny a plyn, který se pak odsaje, z nich vypudit. Břidlicový plyn se nenalézá ve velkých výdutích jako v případě konvenčního způsobu těžby, ale v pórech tuhé břidlicové horniny. Proces těžby přitom vypadá tak, že se zemí provrtá kolmá díra, která protne vrstvu podzemních vod a která se, dosahující zemním plynem nasycenou břidlicovou vrstvu, horizontálně zalomí. Následně se do břidlicových vrstev pod vysokým tlakem vtláče více než 250 litrů za vteřinu »frakovací tekutiny«. Ta je vysoce toxická a skládá se z vody, písku a až dvanácti chemikálií. Ohromným tlakem této frakovací tekutiny vznikají v břidlicové hornině tisíce a desetitisíce trhlin, póry se roztrhnou a plyn, který se pak odsává, začne proudit ven. Písek obsažený ve »frakovací směsi« brání tomu, aby se trhliny opět uzavřely, díky čemuž může být plyn vydrancován. Jeden jediný »frakovací proces« vyžaduje 10 až 50 miliónů litrů vody, přičemž každý vrt je frakován až čtyřnásobně. Stejně nebezpečná, jako může být exploze vodního rezervoáru, je i samotná směs chemikálií. Tekutost, resp. viskozitu »frakovací směsi« podporují oxidační prostředky a polymery, za účelem zabránění koroze nástrojů jsou nasazeny různé kyseliny a dále jsou proti růstu bakterií uplatňovány i biocidy. Ze všech těchto jedovatých chemikálií zůstává v zemském nitru více jak 40% takzvaných »Flow Backs«, což má za následek, že se na hornině postupně začnou uvolňovat radioaktivní látky, které se nevyhnutelně v nějakém časovém horizontu opět poženou směrem na povrch a zasáhnou podzemní vody. A to se děje i přesto, že se po ukončení »frakování« odsaje zhruba 55–60% toxického chemického mixu a vrtná díra se opět zacementuje. Díky cementovému uzávěru již nemají do podzemních vod pronikat žádné jedovaté látky a žádný plyn, což je však iluzorní, protože všechny tyto látky se do podzemních vod ženou i skrze všechny vrstvy obsažené nad břidlicovou horninou. Krom toho je prokazatelně každá třetí vrtná díra nebezpečně propustná, takže metan a chemikálie pronikají do podzemní a tím i pitné vody. Z toho důvodu je pak voda vlivem mnoha tun chemikálií nejen vysoce explozivní, ale pro lidi i zvířata také vysoce toxická, přičemž svým dílem trpí i říše rostlin, která odum-

ře a zmutuje. Metanový plyn a chemikálie tedy nezadržitelně pronikají do podzemních vod a ty se často pumpují na povrch do vodních rezervoárů, kde slouží jako pitná voda – ta pak podle okolností jednoho dne vyletí do povětří, až v ní obsažené vysoce koncentrované plyny nějakým elektrickým či jiným výbojem vybuchnou. A pokud se této vody lidé či zvířata napijí, pak je nepochybné, že z ní onemocní a podle okolností i zemřou.

Billy

(výňatek z bulletinu FIGU č. 83, březen 2014)

Naplnění jedné předpovědi a varování dále pokračuje ...

Díky jednomu pozornému a zainteresovanému čtenáři, jeho jméno je Rabia Ait Azzouz, jsme byli upozorněni, že se předpověď od Quetzal z 80. let 20. století i nadále naplňuje. Billy o této předpovědi debatuje s Ptaah v 11. bloku plejadisch-plejarische kontaktních zpráv. Níže otištěný novinový článek zřetelně referuje k hovoru proběhnuvším v rámci 471. kontaktu v úterý, 16. září 2008, ve 14.16 hod. V něm bylo prohovořeno toto:

Billy Co mě ještě zajímá, je záležitost, kterou jednou v 80. letech v soukromém hovoru nastínil Quetzal. Uvedl, že nezůstane jen u toho, že přelidněním vyvolaná změna klimatu zapříčiní velké katastrofy jako zničení přírody a výkyvy počasí všeho druhu, nýbrž že se vyskytnou i problémy měnící běh přírody a v nich žijících živočichů. Přitom hovořil o tom, že se mimo jiné objeví celosvětová invaze medúz, a to vinou lidí, kteří svým přelidněním všemožnými způsoby likvidují klima a tím právě násilně způsobili klimatickou změnu.

Ptaah Ta záležitost s ohromnou invazí medúz má skutečně své opodstatnění. Tento proces započal již v 60. letech 20. století a do dnešního dne se velmi masivně rozšířil, takže na celém světě je již velmi mnoho vodstev zamořeno bilióny z asi 30 000 nejrůznějších druhů medúz. Ty nejmenší z nich dosahují jen milimetrové či centimetrové velikosti (jako např. pro člověka životněbezpečné mořské vosy), zatímco ty největší dosahují v průměru až několik metrů. Mnohé z nich jsou velmi toxické a nesou v sobě jedy, které mohou usmrtit i člověka, přijde-li do kontaktu s jejich chapadly. Vinu na tomto nesmírném rozmnožení medúz nese člověk, který v důsledku přelidnění katastrofálně drancuje stavy ryb a vytvořil tak masivní znečištění životního prostředí, že se toto rozšířilo i na povodí. Znečištěním povodí je likvidován v nich obsažený kyslík, a to především vinou průmyslových odpadů, zbytků léčiv, chemických hnojiv, antibiotik a lidských výkalů, které se vypouštějí do vody a způsobily a nadále způsobují vodní znečištění. V důsledku toho vznikají takzvaná mrtvá povodí, v nichž se nejrůznější druhy medúz – živících se zpravidla rybami, malými živočichy a planktonem atd. – mohou velmi dobře rozmnožovat.

Švédsko

Medúzy ochromily obří jaderný reaktor

Provozovatelé švédské jaderné elektrárny Oskarshamn se museli dovědět, co všechny mohou způsobit medúzy. Kvůli stovkám medúz museli odstavit reaktor.

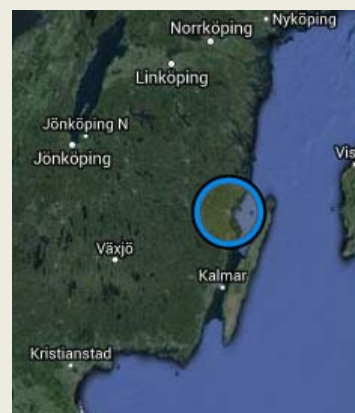
Obří hejno medúz ochromilo ve Švédsku jeden z největších atomových reaktorů světa. Medúzy ucpały roury, které přivádějí vodu do turbín zařízení a donutily provozovatele OKG, aby v jaderné elektrárně Oskarshamn na jihovýchodě země odstavil 3. reaktor.

V úterý, dva dny po případu, byly roury vyčištěny a reaktor měl být opět uveden do provozu, sdělil OKG.

S výkonem 1400 megawattů jde o největší varný reaktor světa, uvedl mluvčí OKG, Anders Osterberg. Jedná se o touž techniku, která byla použita i v havarované jaderné elektrárně Fukushima-Daiichi. Tam se v březnu 2011 přes ochranné zdi přehnal tsunami a zaplavila zařízení, což nakonec vedlo k roztavení jádra reaktoru.

Mnoho atomových elektráren je stavěno v blízkosti vody, protože reaktory musejí být průběžně ochlazovány. Při tom opakovaně dochází k incidentům s mořskými živočichy. Poté, co medúzám podobní rosolovití živočichové (Salpidae) ucpaly chladicí roury, musel být minulý rok odstaven reaktor v Diablo Canyonu v Kalifornii. V Oskarshamnu musel být kvůli medúzám odstaven jiný reaktor už v roce 2005.

Zdroj: www.20Min.ch, úterý, 1. říjen 2013

Billy 30 000 druhů medúz – podle toho, co vím, znají naši mořští biologové atd. jen asi 3000 druhů. Ale copak se dá proti této invazi medúz podniknout? Tady si myslím, že tvou odpověď již znám, totiž že se masy medúz opět zredukují jen tehdy, bude-li znovu vytvořen původní stav, což předpokládá, že se lidstvo na celém světě zredukuje pomocí regulované kontroly porodnosti. Usmrtit takovéto masy medúz je prakticky nemožné.

Ptaah Jiné řešení, než přírodu znovu uvést zpátky do prapůvodního stavu je stěží myslitelné, neboť usmrcení medúz by přineslo ještě větší problémy. Tito živočichové mají totiž vlastnost, že v případě, že se cítí nějakým způsobem ohroženi, vypouštějí ve velkém množství své spermie a vajíčka, která se uchovávají ve vodě, což vede k dalším a nesmírným množstvím nových medúz.

Billy Ale obnovit nezbytný prapůvodní stav přírody celosvětovou kontrolou porodnosti potrvá velmi dlouho, neboť co lidé za krátkou dobu v přírodě zničili, to se nedá z hodiny na hodinu opět napravit. Ale medúzy přece nejsou vůbec jediným problémem, neboť Quetzal ještě hovořil o různých dalších zlých záležitostech. (...)

Děkujeme za přátelskou podporu

Elisabeth Gruber a Bernadette Brand

(výňatek z bulletinu FIGU č. 83, březen 2014)

NOE

Výňatek z kontaktu č. 248 ze dne 3. února 1994 (věty 116-125)

Billy (...) Nyní mám ještě jednu něco ohledně bible, co se týče takzvané Noemovy archy, která skutečně byla kdysi postavena, ale ve zcela jiné době, než tvrdí bible. Ani biblická potopa světa vyvolána Ničitelem se neuskutečnila v době, jak se tvrdí v bibli, nýbrž v roce 4613 před n. l. Quetzal mi k tomu podal následující údaje:

V roce 4613 před n. l. vniká Ničitel do dráhy Země, naruší její rotaci kolem vlastní osy a oběh kolem Slunce, vyvolá obrovská zemětřesení, výbuchy sopek a živelné bouře, přičemž z tohoto celého dění vzejde biblická potopa. Změní se vlastní rotace Země a proběhne náhlá změna pólů.

Biblická potopa světa tedy nastala, i když ji kronikáři atd. přesadili do jiné doby, což se týká i zhotovení Archy Noemovy a událostí kolem ní. Archa byla přece skutečně postavena, avšak přibližně o 98 400 let dříve, a počítáme-li zpětně od dnešní doby, tak to bylo před přibližně 100 000 lety. Souhlasí to?

Ptaah To je správně, ale z jakého zdroje pramení tvé vědomosti?

Billy Přirozeně je zdrojem vědomostí Quetzal. Byli jsme spolu přece několikrát na hoře Ararat ve východním Turecku, resp. na turecko-rusko-iránské hranici, a sice právě proto, že mě historie archy zajímala. Quetzal mně přitom právě tyto věci vysvětlil. Před přibližně 100 000 lety tudíž archa nepřistála na vrcholku 5165 metrů vysoké hory Ararat, nýbrž asi 30 kilometrů stranou, a nikoliv tedy na jejím vrcholu. V bibli uvedené rozměry archy, na které dřívější potopu světa skutečně přežilo mnoho zvířecích druhů a jen několik málo lidí, rovněž přibližně souhlasí. Tuto potopu, stejně jako biblickou potopu světa, vyvolala náhlá změna pólů.

Ptaah To není správně, neboť se jednalo o obrovskou záplavovou vlnu, kterou vyvolala jedna obří kometa, jež takřka kolidovala se Zemí a vyvolala nestvůrné katastrofy, mimo jiné i gigantickou záplavovou vlnu, která archu vyzdvihla na horu Ararat.

Billy Pardon, to jsem asi zaměnil dvě různé události.

Ptaah Tak tomu bude.

Billy Děkuji za tvoji opravu. Nuže, v době dění okolo archy ještě Noe nežil, stejně jako ani jeho rodina. Nicméně se ovšem tyto události přihodily kupodivu podobně, jak o nich podává zprávu bible, jenže budovatel archy byl muž jménem Noankadnosser (= *Muž klidu*). Ten udržoval kontakty s mimozemšťanem jménem Zebalon (= *Ten, který přivádí voje z Vesmíru*), který mu objasnil blížící se nebezpečí v důsledku komety a poradil mu, aby postavil archu, což pak ve společné práci se svou rodinou i udělal, a obrovskou potopu přežil – společně se svou rodinou a mnoha domáčími a divokými zvířaty. Tyto skutečné události se od té doby po dobu přibližně 98 000 let neustále ústně tradovaly, přičemž jméno Noankadnosser bylo pomalu měněno až se ocitlo v zapomnění a nakonec z něj vzniklo jméno Noe. Ten mimozemšťan, který byl s Noankadnosserem v kontaktu, byl přejmenován a povýšen na boha. Po biblické potopě světa z toho pak vzešla ona vlastní biblická historka o arše a Noemovi, načež se ten skutečný původ dění definitivně vytratil.

Ptaah Takto je to rovněž zachyceno v naší kronice ohledně důležitých událostí na Zemi. Tvé vysvětlení je tudíž správné.

Billy Shledávám jednoduše obdivuhodné, navzdory pozdějšímu biblickému zfalšování, že se historie ohledně Archy tak dobře uchovala po dobu přibližně 100 000 let, uvážíme-li jen to, že na celé Zemi během této doby žilo velmi málo lidí. Víš třeba i počet lidí, který žil v době katastrofy způsobené kometou, a kolik lidí přišlo o život?

Ptaah O tom u nás nemáme žádné přesné údaje, nýbrž jen odhady. Ty říkají, že před gigantickou záplavovou vlnou žilo v této části Země přibližně 870 000 lidí, přičemž v důsledku ka-

tastrofy přišlo o život asi 650 000 lidí. Z těch přeživších 220 000 lidí žilo přibližně 140 lidí na arše a ti poté, co voda ustoupila, opět osídlili zemi na Středním východě, kam pak také připutovalo mnoho cizích lidí. Celkově to mělo těchto cca 220 000 lidí velmi těžké, neboť po mnoho desítek tisíc let byli neustále decimováni nákazami a všelijakým jiným neštěstím, načež se mohli jen velmi pomalu rozmnožovat a teprve před přibližně 10 000 lety dosáhli celkové populace o 11 milionů lidí – myšleno přirozeně po celé Zemi.

Billy A za pouhých 9500 let pak bylo zplozeno dalších 500 milionů lidí a poté, od doby středověku, za následujících pouhých 500 let, pozemšťané skutečně dokázali svou populaci až do roku 1994 navýšit na neuvěřitelných 5,8 miliardy lidí, z čehož pak plynou všechny ty šílené následky globálního ničení. Vinou člověka spějí klima, atmosféra, ozonová vrstva a další ochranné vrstvy – o kterých nemají pozemští vědci dosud ještě žádné ponětí, a proto o nich ani nemohou hovořit –, jakož i fauna, flóra, lidský život a planeta jako taková ke svému zničení. To je skutečnost, která už je nepřehlédnutelná. Existují nicméně stále ještě nezodpovědní idioti, kteří na jednu stranu krátkozrace tvrdí, že Země dosud není přelidněna vůbec a mohla by prý zvládnout a uživit ještě mnohé další miliardy lidí, a na stranu druhou uvádějí, že všechny ty celosvětově se vyskytující živelní pohromy v podobě zemětřesení, znečištění ovzduší a životního prostředí, mocných bouří, záplav, náhlých vln horka a zimy, tajfunů, hurikánů, orkánů, tornád, sněhových bouří a vánic výbuchů sopek, zřícení skal a lavin bahna atd., atp. prý nemá nic společného s přelidněním. To je praštěná a potřeštěná krátkozrakost, zbabovávání se odpovědnosti a zneuznání skutečnosti, stejně jako bagatelizování pravdy ze strany kriminálních živlů ve všech vrstvách společnosti, počínaje takzvanými běžnými občany až po vědce a hospodářské mocnáře a vládnoucí, kteří z toho profitují. K tomu se ještě přidávají další fakta, totiž že kromě známých nebezpečí pro všechny život a existenci celé planety hrozí ještě další nebezpečí, o kterých vědci nemají dosud ani potuchy, anebo je zatajují, pokud jsou jim známa.

Ptaah To žel odpovídá skutečnostíem.

Billy Skutečnostíem, které žel z důvodu umíněnosti, ziskuchtivosti, nezodpovědnosti, lhostejnosti, rozumbradství a zneuznávání pravdy velkým počtem pozemšťanů nepůjde tak rychle změnit. Nezodpovědnost a touha po profitu atd. jsou v pozemšťanech mnohem výraznější než pocit zodpovědnosti, rozum a chápavost. O tom by se ale dalo mluvit a láteřit donekonečna, a proto bude asi opět lepší, budeme-li se věnovat jiným věcem. (...)

Téma: Zdraví člověka

Nadměrné pití – výňatek z kontaktu č. 447 z 20. dubna 2007 – 23:18 hod

Billy ... Ještě jedna otázka prosím: Jak je to vlastně s pitím studené vody nebo jiné tekutiny, když je tělo rozpálené nějakou námahou? Tvůj otec Sfath mi jednou říkal, že člověk má uhasit jen tu největší žízeň, protože jinak se tělo teprve opravdu rozpálí, pije-li se více, než je nezbytné.

Ptaah To je správně. Rozpálené tělo se nemá navenek prudce zchladit studenou vodou, ani žízeň se nemá hasit příliš studenou či chlazenou vodou nebo příliš mnoha jinými tekutinami. Když se rozpálené tělo – byť je rozpáleno jen lehce – prudce zchladí studenou nebo chladnou vodou, pak to může vyvolat životu nebezpečné reakce, a proto tedy takové konání může vést k rychlé smrti. Když má člověk rozpálené tělo, tak pít příliš mnoho chlazené nebo studené

vody a jiné tekutiny je také zdraví nebezpečné a někdy dokonce životu nebezpečné, neboť pití přílišného množství vody nebo jiných tekutin v rozpáleném stavu tělo neochladí, nýbrž ho rozpálí ještě více a ještě se tím podporuje i žízeň. Pokud se tedy příliš mnoho vypíté vody či jiné tekutiny – a sice i mléka – okamžitě opět pocením nevyloučí, může to vést k akumulaci tepla a tím k úžehu, čímž může nastat smrt. Aby se uhasila žízeň a nahradila ztracená tekutina, tak by se zpravidla nemělo pít více než jeden až dva decilitry vody či jiné tekutiny. Cokoliv více je nezdravé a způsobuje pocení těla, čímž se ztrácí i mnoho tělesné soli. Na zahnání žízně se nejlépe hodí malá sklenice horkého čaje nebo kávy – neslazené nebo slazené jen troškou bílého cukru. Hnědého cukru či sladidel by se člověk měl vyvarovat, neboť ty jsou ohledně zdraví ještě více na pováženou než bílý cukr. Hnědý cukr a sladidla mají také tu vlastnost, že mohou vyvolat náchylnost ke stresu, přičemž stres opět vyvolává srážení mozku, jehož dalším následkem jsou stavy strachu, které se stanou rychle chronické. Z toho pak plyne, že se naruší psychika a konečnými důsledky jsou také deprese. To ovšem nyní neznamená, že by bílý cukr byl nějak neobyčejně zdravý, neboť požívá-li jej člověk trvale ve větším množství, vede rovněž ke zdravotním potížím a k obezitě.

Billy To již říkal Sfath a platí to všeobecně. Krom toho také vysvětlil, že když člověk během krátké doby vypije 20 litrů vody, pak nevyhnutelně zemře.

Ptaah Ano, i to je správně. Všeobecně pijí pozemšťané příliš mnoho, protože mylná lékařská pravidla atd. tvrdí, že člověk obecně prý musí mít velký přísun tekutin. Pravda je ale taková, že každý člověk má jinou spotřebu tekutin, a proto nelze dát žádné jednotné pravidlo. Druh tekutiny přitom nehraje žádnou velkou roli, je-li neslazená nebo jen lehce slazená. Důležité přitom samozřejmě je, že dotyčná tekutina je pro člověka dobře stravitelná a nepůsobí na něj alergicky atd.

Billy Jako mléko a mléčné produkty např., které člověk užívá jako potraviny přece teprve posledních cca 8000 let. Když člověk »objevil« mléko a »vynalezl« mléčné produkty jako např. sýr, máslo, jogurty a kefir atd. a užil je jako potraviny, tak na to zemřelo mnoho lidí proto, že lidský organizmus to celé nestrávil a metabolismus to ani nemohl zpracovat, neboť nedisponoval potřebnými enzymy. Proto zemřelo velmi mnoho lidí, když pili mléko nebo jedli mléčné produkty. Lidský organizmus vyvinul teprve v běhu tisíciletí tyto enzymy, prostřednictvím kterých si člověk pomalu zvykl na mléko a mléčné produkty jako potraviny. Avšak ještě dnes existuje mnoho lidí, kterým nezbytná zásoba enzymu chybí, a proto reagují na mléko a mléčné výrobky alergicky, a tím dokonce často silně ohrožují své zdraví.

Ptaah To celé je skutečně tak, jak říkáš.

Billy Mlékárenský průmysl pořád propaguje, jak je mléko zdravé.

Ptaah Mléko není tak zdravé, jak to tvrdí reklama, a proto by se mělo užívat, stejně jako mléčné výrobky, jen s mírou. Obzvláště děti by neměly pít mnoho mléka proto, že si na to jejich metabolismus musí teprve zvyknout a musí se u nich nejprve vytvořit a uvést do oběhu nezbytná zásoba enzymů. To ale nedokážou všichni lidé, a proto existuje mnoho alergiků na mléko a na mléčné výrobky. Ale nyní, můj příteli, musím jít. Na viděnou – příští víkend. Pravděpodobně přijdu již v pátek odpoledne.

Billy To by mělo vyhovovat. Ahoj – Salome.

Smuteční vzpomínka – Guido Moosbrugger

14. 2. 1925 – 24. 2. 2014

Loučíme se dnes s naším milým přítelem Guido Moosbruggerem, narozeným 14. února 1925 v Dornbirnu a opustivším nás 24. února tohoto roku (2014). Způsob, jakým žil, je pro nás všechny příkladem a vzorem v mnoha ohledech.

Guido byl zdrženlivý, leč velmi humorný, neustále plný zájmu a až do vysokého věku zaměřený na to, aby se učil a pokročil ve své lásce, svých vědomostech a moudrosti. Nikdy ze sebe nedělal velké pozdvižení a ani v mnoha různých situacích, měli soukromé či zdravotní problémy a těžkosti, jsme ho nikdy neslyšeli si stěžovat. O sobě mluvil nerad a svůj osud snášel stále jako muž s bohatou životní zkušeností. Měl-li problémy, nedával to najevo a ostatní tím nezatežoval. I když vypravoval o svém mládí a době své vojenské služby, zdůrazňoval spíše dobrodružné aspekty než obtíže, smutek a těžkosti.

Raději vyprávěl o mnoha svých cestách, které jej v mladších letech zavedly do celého světa, jakož i o tom, že jako horský vůdce dokonce vedl expedice v Andách. Sport pro něj vždy hodně znamenal, a proto nalézal svou duševní rovnováhu při lyžování, tenise, horolezectví a putování – měl ale také rád knihy a živou, temperamentní hudbu. Dokonce i v pozdních 70. letech, kdy se jeho soukromá situace natolik vyostřila, že si už jen stěží dokázal sám pomoci, a kdy se tlak, pod kterým stál, začal krajně negativně podepisovat na jeho zdraví – což bylo úplně na začátku, když přišel k Billymu a do FIGU –, držel se zpříma a nedal na sobě nic znát. Člověk ho již musel znát lépe, aby si povšiml, že se mu nevedlo dobře. Guido byl v každém ohledu velmi velkorysý a mírumilovný člověk, který byl nakloněn kráse i krásným lidem – vůči krásným ženám byl v přátelském rozmaru pln obdivu a nejedné z nich se možná roztlouklo srdce, když s ní žertoval a dobíral si ji. Byl plný humoru a přátelskosti a stále se zajímal o to, jak se daří jeho bližním, které v tichosti podporoval, viděl-li, že se bez jeho pomoci neobejdou. Ve stáří byl vůči bližním stále citlivější a nikdy mu nebylo lhostejné, jak se jim daří a jak se cítí. Ať už dělal cokoli dobrého, nikdy to nedával na odív, činil tak tiše a ve skrytu.

Ve svém prvním manželství s Giselou – z něhož vzešli jeho syn Christian a jeho dcera Anita – byl Guido velmi nešťastný. S první ženou se Guido rozvedl, ale kvůli dětem si ji pak vzal ještě jednou a teprve roku 1981, když byly děti už dost staré na to, aby vše pochopily, od ní definitivně odešel. Guido nežil rád sám, a proto vyhlížel novou partnerku, nicméně ta na sebe nechala čekat až do prvního víkendu v únoru roku 1986. Tehdy Elisabeth Krögerová vstoupila do základní skupiny. O řečeném víkendu se spolu Billy a Guido bavili v kuchyni, Elisabeth stála opodál a poslouchala diskusi. Poté, co Guido poněkud zdouhavě hledal cosi na psaní, utrousila k němu, smějíc se: »Potřebuješ sekretářku?«. Pohled, kterým ji obdařil, byl nanejvýš výmluvný – a bylo jasné, že v tomto okamžiku nenalezl pouze sekretářku, ale i svou ženu. Když se pak 11. srpna 1989 sezdali, pronesl Guido, že za celý svůj život ještě nikdy nebyl tak šťastný – ti dva našli své určení. Manželství Guida a Elisabeth bylo až do jeho smrti šťastné a harmonické. Ti dva si stále velmi dobře rozuměli a byli si stále nápomocni. V roce 1997 pak Guido po jedné ze svých přednášek poznal Ritu Oberholzerovou, která se stala jeho dobrou

a blízkou přítelkyní, podporovala jej v mnoha věcech a stála mu ve své veselé povaze po boku.

S Guidem nás opustil opravdový základní kámen FIGU. Jeho ztráta je pro nás velmi závažná. Ve vzpomínce na něj jsme hluboce dotčeni a zarmouceni. Jeho odchod nám opět připomíná, že smrt je nevyhnutelným osudem člověka. Třebaže si to jasně uvědomujeme, cítíme i přesto, že FIGU nikdy nebude takové, jaké bylo, když byl ještě mezi námi.

Velký Guidův zájem o UFO jej roku 1976 zavedl k Billymu do Hinwilu, a hned při své první návštěvě směl Billyho doprovodit k jednomu kontaktu – při této příležitosti mohl pozorovat letecké manévry paprskové lodi Semjase. Na to byl obzvláště hrdý a nezmiňoval se o tom jen ve své knize »... a přece létají!«, ale velmi často i při svých početných, legendárních přednáškách o UFO, které pro FIGU a v pověření FIGU vedl. Ať už ve Freihofu ve Schmidrüti, v sále Centra, či kdekoli jinde, posluchači mu viseli na rtech, když hovořil o záležitostech mise a Billyho kontaktech. Při tom však vyprávěl i o svých zážitcích s Billym – i v Americe, Japonsku a Kanadě. Pro něj, tajného přírodovědce, byly Billyho kontakty sice fantastické, leč ničím, co by považoval za nemožné. To především proto, že jej s sebou Billy brával na různá místa kontaktů, kde také spatřil demonstrační lety paprskových lodí a směl je fotografovat. Nejenže o věci nepochyboval, ale při svých četných přírodovědných přednáškách, které pro FIGU pořádal a jež byly vždy nanejvýš poučné a zajímavé, dokázal posluchačům v tomto směru přiblížit základní vědomosti a probouzet v nich pochopení toho, proč tyto návštěvy naší Země z cizích světů a jiných dimenzí jsou možné. Zde se v něm projevil nadaný učitel, který svým vlastním nadšením a svými vědomostmi dokázal bez příměsi pedantství zcela upoutat zájem svých posluchačů. Mnozí členové FIGU a jistě i mnozí další lidé, kteří se díky němu a jeho přednáškám směli učit a zažili ho v jeho nejlepších časech, jej kvůli tomu dodnes milují a velmi si ho váží.

Guido byl natolik nadšen ufologií a svými zážitky s Billym, že o nich vyprávěl i svým žákům v Hirscheppu, kde tehdy ještě působil jako učitel a dočasně i jako ředitel školy. Pro svá školou povinná dítky si dokonce přes Billyho nechal opatřit autogram Semjase a samozřejmě jim ukázal i jablko, které Semjase Billymu darovala a které zakonzervoval v lihu. Že na něj pak děti na školním dvoře pokřikovali »UFO, UFO«, snášel s humorem. Kdykoli o tom vyprávěl, blýskaly se mu oči pobavením a hlasitě se smál. O tom, že reakce jistých rodičů tak nadšené nebyly, jakož ani ostatní následky, které z jeho školních lekcí vyplynuly, hovořil jen poskrovnu a mluvil o tom – stejně jako o mnoha soukromých věcech – pouze s Billym.

Guido nebyl jen nadšeným ufologem, nýbrž i věrným a čínorodým členem mise, která pro něj byla až do posledních chvil nanejvýš důležitá a pro niž na sebe vzal mnohé břímě. Tak tomu bylo v prvních letech hlavně na soukromé rovině, kde čelil velkým překážkám. Ty však svým vlastním nenapodobitelným způsobem překonal, leč to mu vyneslo fatální zdravotní následky. To, že je dnes FIGU takové, jaké ho známe, je velkým dílem i Guidova zásluha. Právě v prvních letech, kdy byl zakoupen statek Hinterschmidrüti a kdy bylo potřeba provést rozsáhlé sanační práce, byl na něj vždy spoleh. Nejenže se až do svého prvního těžkého srdečního infarktu energicky účastnil fyzických prací, ale když přišla nouze, podporoval spolek a Billyho i finančně. Jen díky tomu, že Guido v prvních letech poskytl velký finanční obnos, mohla být nově pokryta domovní střecha, která po jednom nočním záškodnictví již netěsnila. Bez této pomoci by se peníze na neodkladně nutnou opravu již nenašly a možná, že by to zašlo až tak daleko, že by statek musel být opuštěn.

Když už ze zdravotních důvodů nemohl tělesně pracovat a nesměl dle Billyho nařízení již ani vykonávat noční hlídku, tak sice protestoval, leč to nakonec přijal. Ještě velmi dlouho na něm bylo znát, že je mu zatěžko, že svým povinnostem již není schopen plně dostát a musí je přesunout na bedra ostatních. Zato se však od té doby více soustředil na své knihy, které chtěl sepsat. Kvůli svému dosud nezveřejněnému dílu »Konečná stanice nekonečno« (»Endstation Unendlichkeit«) sedával během osmi let vždy o prvním a třetím víkendu celé hodiny pohromadě s Billym a probíral s ním stavbu Univerza, tvořivě-přírodní zákonitosti a příkázání a látku Učení ducha – to vše ve své nové knize ještě zamýšlel zpracovat. Anebo spolu ti dva počítali všelijaké univerzální a tvořivě-přírodní záležitosti, až se jim doslova z hlavy kouřilo. Guido měl dokonce tu čest smět pro Billyho zhotovit učební dopis Učení ducha č. 86, v němž studujícím zprostředkoval jisté základní matematické vědomosti.

Ani do posledních chvil si Guido nenechal vzít možnost přispívat svými články do čtvrtletníku »Hlas Věku Vodnáře«, byť se z této povinnosti z důvodu stáří mohl již dávno vyvázat. Ani 2. února – to bylo naposled, kdy mu bylo dopřáno účastnit se setkání skupiny – si v neděli nenechal ujít, aby usušil umyté nádobí, což měl již delší dobu ve zvyku, zdržoval-li se v Centru. Jednoduše nesnesl, aby se nepodílel na činnosti a nemohl pracovat s ostatními. Jedna z dalších jeho milých zvyklostí byly procházky na pozemku Centra, které po mnohá léta za každého počasí podnikal – po nedělním obědě – s Elisabeth Gruberovou a jež trvaly vždy asi půlhodinku.

Až do posledních chvil si Guido dokázal zachovat bdělé a pružné vědomí, stejně jako humor. Jakkoli se v posledních letech a měsících k mnoha věcem již nevyjadřoval – což zřejmě souviselo s jistou stařeckou shovívavostí –, měl i přesto stále jasné představy a své vlastní mínění. Ve svých mladších letech měl tato mínění podle potřeby a nutnosti ve zvyku důrazně sdělovat svým zvučným hlasem, a pokud se nahněval – což bylo jen zřídkakdy –, bylo citelné, že jeho jméno »Guido« znamená »Ten se silnou rukou«. Guido si již jen svým působivým zjevem a mimikou dokázal zjednat respekt, takže musel zvyšovat hlas jen výjimečně.

Jeho životním mottem bylo: Nejdřív to nezbytné, pak to užitečné a nakonec to příjemné! Toho se Guido držel s působivou důsledností, a právě proto jeho život zajisté běžel tak dobře, neboť ten, kdo má takovouto zásadu, ten toho ve svém životě mnoho pokazit nemůže – obzvláště tehdy, je-li také do té míry nakloněn učení a vědomostem, jako byl Guido. Jeho touhu po vědění, radost z učení, skromnost, tvořivost, věrnost misi i jeho nadšení předávat ostatním své vědomosti nikdy nezapomeneme a jsou pro nás všechny příkladem. Když na něj pomyslíme, napadá každého z nás řada anekdot a zážitků, které nejenže příznačně odrážejí Guidovu laskavou povahu a empatickou lidskost, nýbrž jej pro nás činí nezapomenutelným a čímsi speciálním – je to prostě náš Guido, kterého hluboce postrádáme a na nějž budeme ve cti, přátelství a lásce vzpomínat, dokud ještě budeme dýchat.

Loučíme se tedy nyní s naším milým a důvěrným přítelem, s nímž se i po jeho odchodu dosud cítíme být spojeni láskou a přátelstvím a jemuž zůstaneme též vždy nakloněni. Guido v našich řadách zanechává bolestnou mezeru a bude žít v paměti a vzpomínkách nás všech.

*Život člověka pomíjí,
jako život každé z květin,
jež na konci svého žití uvadá;
však v novém životě rozkveté zas,
jak člověk ze smrti své opět vyrůstá
k životu novému, v nové působení, utváření
a k lásce v každém okamžení.
1964, Káthmándú / Nepál – Billy*

*Das Leben des Menschen ist vergänglich,
wie das jeder Blume eigen ist,
die am Ende ihres Daseins vergeht;
doch wie sie wieder in einem neuen Leben erblüht,
erwächst auch der Mensch aus dem Tode
zu einem neuen Leben, zu neuem Wirken, Gestalten
und zur Liebe in jedem Augenblick.
1964, Katmandu/Nepal – Billy*

Bernadette Brand, Hinterschmidrüti, Švýcarsko

Vážení čtenáři,

naše studijní skupina se nyní věnuje překladu zcela nového vydání knihy Guido Moosbruggera »... a přece létají!« z německého jazyka. Vzhledem k rozsahu této v roce 2012 vydané a přepracované knihy (747 stran A5) bude kvalitní překlad běh na dlouhou trať. Jelikož je ovšem vydání této publikace na českém trhu zásadní – poskytuje přece shrnutí toho hlavního ohledně případu BEAM –, rozhodli jsme se tomuto překladu ve svém volném čase pravidelně věnovat a knihu v následujících letech – ve spolupráci s placeným externím překladatelem – uveřejnit. Výsledky této společné práce si budete moci pravidelně přečíst v občasníku Aktuality. V plánu máme postupně uveřejnit několik úvodních kapitol. Chcete-li tento projekt finančně podpořit a vydání knihy tak urychlit, neváhejte se na nás obrátit.

Guido Moosbrugger
... a přece létají!
UFO: Největší výzva
20. a 21. století

Pokračování:

II. Tajemství takzvaných UFO

(první část kapitoly č. II viz. Aktuality č. 6)

3. Mimoszemské létající objekty

Nyní se už ale chceme konečně věnovat létajícím objektům mimozemského původu: Většina obyvatelstva je žel informována o mimozemských létajících objektech – pokud vůbec – jen prostřednictvím zpráv denního tisku a časopisů, takže lidé o tom mají často jen velmi mlhavé představy.

Mimoszemské létající objekty se dají rozdělit do dvou skupin, a sice na materiální a nemateriální létající tělesa.

a) Materiální létající tělesa mimozemského původu

viz obrázky číslo 7, 9 až 29 (v knize ... a přece létají!)

V případě materiálních létajících těles se jedná o reálná, viditelná a hmatatelná hrubohmotná

Nr.187: 8. März, 1976; Bachtelhörnli

© FIGU

létající tělesa, která sestávají z vysoce kvalitních materiálů, např. z kovových slitin. K jejich vnímání je třeba říct, že se pravděpodobně většina mimozemských létajících objektů dle přání posádky dá odstínit proti akustickému zaměření, zachycení na radaru a optickému spatření, takže nebude možné, abychom je jakýmkoliv způsobem vnímali. Kromě techniky zá-

leží v prvé řadě na vnitřním postoji nebo na direktivách mimozemšťanů, zda mají sklony k tomu nechat se od pozemšťanů zaměřit nebo ne. Plejaren a další mimozemské rasy jejich federace například činí veškerá myslitelná preventivní opatření, aby nebyli spatřeni. Naproti tomu ale jiní plují zcela bezstarostně okolím, aniž by brali ohledy na to, zda jsou pozorováni nebo nikoliv. Za zmínku stojí kromě toho různé světelné efekty, které lze pozorovat převážně při nočním pozorování. S ohledem na rychlost létajícího objektu svítí buď určité části, nebo celý objekt, popřípadě i bezprostřední okolí všemi barvami, přičemž intenzita a rozsah barev vytváří hru barev a velmi rychle se mění. Mimozemské létající objekty na sebe často upozorní blikajícími, konstantními, rotujícími a pulzujícími světly nebo světelnými pruhy či světelnými kužely vrhající světlo různé intenzity a silným magnetickým polem. Po přistání zanechávají nezdědka různé jednoduché nebo spirálovité otisky po přistání, prohlubně a stopy po spálení atd. Vnější formy lodí jsou nesmírně mnohotvárné a nejnámější jsou asi kotouče ve tvaru disku. Krom toho ale existuje i celá řada jiných tvarů jako koule, homole, zvon, činka, kopule, doutník, tyč, vřeteno, pyramida, kužel, kvádr, prstenec, torpédo, vejce a mnoho dalších. Diametrálně se může rovněž různit jejich velikost, počínaje telemetrickými disky bez posádky o velikosti centimetrů až po objekty s posádkou s velikostí nějakých 100 metrů – to vše je možné. Takzvaní kosmičtí velikáni dosahují gigantických rozměrů. Plejaren mají kupříkladu jednoho takového kosmického velikána o průměru – světe div se – 17 kilometrů (jen hlavní koule bez vnějších připojení). Samozřejmě že jsou tyto zázraky lidské techniky vybaveny těmi nejmodernějšími přístroji, o kterých si můžeme nyní na Zemi nechat jenom zdát. V případě nutnosti disponují také účinnými zbraněmi, počínaje relativně neškodnými omamnými přístroji a konče zbraněmi totálního zničení, resp. eliminace, které mají při použití ještě horší účinky než atomové zbraně, přičemž ale jejich nasazování není pravidlem a došlo by k němu jen v naprosto krajních případech nouze. Míněné jsou zbraně, které jsou schopny cíl mnohonásobně zničit a které ve své dokonalosti bleskově přemění jakoukoliv hrubohmotnou látku do jemnohmotné energie, a sice naprosto bez zbytkového záření, které známe u atomových zbraní. V nejhrošším případě se s jejich pomocí eliminují celé planety, pokud představují nevyhnutelné nebezpečí pro obydlené světy, přičemž po nich nezůstane ani malá hromádka popela. Mimozemské kosmické lodě obzvláště vyznačuje jejich schopnost dosáhnout senzáčních leteckých manévřů. Jako příklad chci uvést následující:

1. Úžasná schopnost zrychlení, přičemž se rychlost v rámci vteřin či zlomků vteřin mnohonásobně zvýší nebo zbrzdí, aniž by tím posádka nebo letecký objekt utrpěly sebelepší škodu. Razantní zrychlení pohybu vpřed až k rychlosti světla (299 792,5 km za vteřinu) a mnohem rychleji se zdá ještě zcela utopické vůči naší dnešní pozemské technologii.
2. Velmi náhlé objevení se létajícího objektu – zdánlivě jakoby z ničeho – a rovněž tak bleskové zmizení beze stopy ze zorného pole. Tento efekt pramení z těchto tří příčin:
 - a) Optické odstínění tím, že je světelné záření vedeno kolem dotyčného kosmického plavidla, načež se objekt stane neviditelným.
 - b) Zrychlení natolik prudké, že jej naše oko není schopno tak rychle sledovat.
 - c) Náhlá změna dimenzí za pomoci transmise nebo teleportace (bližší podrobnosti viz kapitola VI).
3. Schopnost letět zcela bezhlučně a neviditelně, když jsou aktivované odpovídající ochranné štíty. To ale vůbec neznamená, že jejich pohony pracují bezhlučně, neboť

kosmické lodě lze odstínit tak – jak již bylo řečeno –, že my například nepostřehneme ani ten nejmenší hluk, přestože sviští obrovskou rychlostí. Za zmínku stojí i vynechání pověstné nadzvukové rány při prolomení takzvané zvukové bariéry.

4. Libovolně dlouho trvající vznášení v jakékoliv žádané výšce a pozici.
5. Neobvyklé letecké pohyby, které u pozemských letounů nejsou v žádném případě běžné, resp. možné, kupříkladu houpavé pohyby, klikaté pohyby, spirálovité, třepotavé a další podobné pohyby během letu.

Schopnost výkonu závisí přirozeně na technické úrovni kosmonautů – obzvláště pak na kvalitě jejich hnacího motorového systému. Určité pohony se hodí jen pro využití na planetách – jiné umožňují daleké kosmické lety do mezihvězdného, mezigalaktického či universálního prostoru. Na základě mých vědomostí je základní princip fyziky zcela stejný pro všechny, nebo téměř všechny, pohonné systémy – přičemž nehraje žádnou roli, do jaké míry je k dokonalosti vypracovaná technická úroveň –, a sice se jedná o univerzální princip zpětného odrazu, který se využívá v celém Vesmíru v oblasti kosmonautiky. Technické rozdíly úrovní mezi jednotlivými národy, které cestují Vesmírem, se ukazují asi nejmarkantněji v délce letu a překonávání vzdáleností. Člověk to možná nebude chtít považovat za možné, ale ty obrovské astronomické vzdálenosti mezi hvězdnými systémy v Univerzu může člověk ve své podstatě překonat, avšak různými způsoby, kterým odpovídají též nesmírně rozdílné délky letu. Doba cestování potřebná pro létání kosmem významně kolísá, neboť někteří potřebují k dosažení cíle jen několik minut, hodin či dnů, zatímco jiní musí vynaložit měsíce, roky nebo celá desetiletí atd. V porovnání s pozemskou kosmickou technologií nás ta mimozemská nyní ještě na každý pád v každém ohledu vysoce překonává.

b) Nemateriální létající objekty mimozemského původu

viz obrázky číslo 30 až 33

Oproti těm dosud probraným létajícím tělesům existují – ať už to zní jakkoliv neuvěřitelně – takzvaná nemateriální létající tělesa, která sestávají z jemnohmotné materie, to znamená z určitého typu energie. K těmto neobyčejným objektům patří:

1. Bioorganická létající tělesa, která pronikají do naší oblasti času a prostoru z nepozemských dimenzí, pokud si to přejí z nějakého důvodu, jako například Rods.
2. Energetické lodě, které pro naše pojetí rovněž představují velmi záhadný úkaz. Tyto lodě mají okouzlující schopnosti proměny tím, že mohou dle přání posádky nabrat všechny možné tvary. Výroba a změna nějakého takového nemateriálního létajícího tělesa probíhá za pomoci sil vědomí. Na počátku roku 1979 se dvě takovéto energetické lodě nacházely několik měsíců poblíž pozemského prostoru, aby vyplnily zcela určitý úkol. Billy je v noci několikrát pozoroval. Byl na ně takzvaně připraven, neboť telepatickou cestou obdržel jakési předběžné ohlášení, sice nikoliv přesný čas, ale zato všechna data o předpokládaných nočních návštěvách. Nakonec se mu i podařilo pořídit celou sérii působivých barevných snímků. Nejprve se jedna z těchto energetických lodí ukázala v podobě vany, následně se změnila do podoby koule, resp. tyče. Současně se změnila i jejich velikost, a sice mezi 5 a několika 100 metry. Jejich světelné záření bylo enormní. Kupříkladu asi tři kilometry vzdálený kopec byl ve tmě jako v pytli osvětlen skoro tak jasně, jako by to bylo ve dne. Na parkovišti před obytným domem se nacházející auta spotřebovala v průměru o pět litrů benzínu na 100 km ví-

ce poté, co byla ozářena těmito létajícími objekty. Podle výpovědí dotyčných vlastníků se auta již nedala používat, neboť byla několikrát vystavena vysoce energetickému záření těchto lodí. Žádné z těchto aut pak nejezdilo více než šest měsíců, načež pak byla zralá na odpis. A když se energetické lodě zdržovaly v blízkosti kanceláře, pak se pravidelně chovaly elektrické psací stroje poblázněně. Bernadette, Eva a Billy, kteří na takových psacích strojích pracovali, mohou potvrdit, jak trapné to pro ně postupem času bylo, když museli psací stroje dávat několikrát do opravy. Samozřejmě, že v tom ze strany osazenstva lodi nebyly žádné zlé úmysly – to znamená, že členům naší skupiny nechtěli přivodit žádné škody.

Později jsme se od Plejaren dozvěděli, že posádka těchto energetických lodí sestávala z příslušníků vysoce vyvinutého trpasličího národa v podobě poloduchovních forem. [Poloduchovní forma se nazývá mezistupeň, který člověk v běhu své evoluce jednoho dne dosáhne, když už na jednu stranu nepotřebuje žádné hru-

bohmotné tělo, a na stranu druhou se ale ještě nepropracoval k další vyšší úrovni čisté formy ducha Arahata Athersata. Tělo poloduchovní formy se neskládá z pevných částic, nýbrž je to spíše průhledná mlhová formace.] Trpasličí bytosti, které se objevily ve svých energetických lodích, se nazývají Nabulaňané a pochází z oblasti Andromedy, která je vzdálena od Země více jak dva miliony světelných let.

C) Kdo řídí mimozemské létající objekty?

- a) Létající tělesa bez posádky se buď řídí na dálku ze stanic, nebo z takzvaných mateřských lodí. Kromě toho se nasazují i plně automatické létající objekty.
- b) U létajících těles s posádkou je třeba vzít v potaz coby piloty jak roboty a androidy s umělými mozky, tak bioorganické bytosti (androidům podobné, ale ryze bioorganické), tak také ale v první řadě lidi samotné. [Androidi jsou lidmi vytvořené bytosti, které vypadají jako normální lidé. Jsou povahy napůl organické, napůl mechanické. V rámci jejich naprogramování mohou organickým mozkem samostatně myslet a konat podle vlastního uvážení. Přesto to ale jsou a zůstávají stroje, které lze jedním hmatem vypnout jako roboty. Na jednu stranu lze zastavit jejich veškeré fungování jedním hlavním vypínačem, na druhou stranu lze přerušit i jen jednu jedinou funkci, když se odpojí od umělého mozku přísun energie, načež pak vzniká takzvaný blackout (dočasné přerušení činnosti). Z bezpečnostních důvodů je android dokonce uschopněn sám sebe vypnout nebo zničit, když je jeho schopnost myšlení příliš namáhána, resp. přetížena. Androidé kontrolují různé roboty a pracují s nimi, vykonávají ale i čistou lidskou činnost a úkony atd.]. Zajímavé je, že roli pilotek přejímá mnoho ženských bytostí u mimozemské rasy Plejaren a členů jejich federace. Mnoho žen je navíc

v oblasti komunikace zásadně jemnocitnější a především citlivější než jejich mužští kolegové, a to v oblasti zacházení s posádkou a jinými rasami, které ještě nejsou tak vyvinuté jako sami Plejaren. Přesně obráceně je to například u pozemšťanů, kteří zastávají chybný názor, že ženy mají menší hodnotu než muži a jsou méně schopné, co se týká technických, komunikačních a vůdcovských záležitostí.

Světla z Kaikoury

Příklad jednoho nepravého výskytu UFO

Koncem prosince 1978 se nad městem Kaikoura na pobřeží Nového Zélandu postaralo o nebývalý rozruch ve věci UFO několik impozantních světelných fenoménů, které ovšem neměly s UFO vůbec nic společného. Cituji doslovné vysvětlení Billyho Meiera ohledně tohoto fenoménu, který šlo přibližně dvanáct dní nad městem Kaikoura pozorovat:

»Tento objevivší se fenomén spočíval na plastickém 3D zrcadlení různých planet SOL systému. Takovéto 3D zrcadlení působí jako fata morgána, avšak mnohem realističtěji a plastičtěji, načež se planety, které jsou do nějakého místa projektované, náhle octnou na dosah a mohou kolem nich zdánlivě létat letadla. V průměru vykazují planety, které jsou na Zemi projektované, větší světelnou intenzitu, než je možné běžně vidět pouhým okem. Pro pozorování pouhým okem se mění ovšem i jejich velikost, neboť projekcí fata morgány odpadají všelijaké omezující a rušivé faktory při pozorování, takže zrcadlíci se planety lze pozorovat mnohem větší, než je tomu běžně. Takováto 3D zrcadlení mohou zahrnovat i několik planet najednou, přičemž se objevují v takové velikosti, že na nich lze pozorovat dokonce i oblaka, jako tomu bylo v případě pozorování v Kaikouře, což jednoznačně dokazují video záběry a ostatní snímky. Jak je mi ohledně této věci známo, jedná se ohledně těchto pozorovaných 3D zrcadlení o fatamorganický odraz planet Venuše, Mars, Jupiter, Saturn a Merkur, přičemž ale nevím, zda pozorovatelé viděli všech pět těchto planet. Pokud by to tak bylo, pak k tomu musím říct, že by to byla skutečně velmi vzácná událost, neboť když se stejný fenomén vyskytl na obloze v Indii během asi jedenácti dní v roce 1964, šlo pozorovat jen tři planety.

3D zrcadlení planet SOL systému na Zemi vzniká přesměrováním světelného záření v kosmickém prostoru, které utváří zakřivené často miliardy kilometrů dlouhé pásy, jež se dále pohybují vpřed jako vlnící se hadi. Ocitne-li se nějaké takové přesměrované světelné záření v oblasti nějakého planetárního systému, pak se může – případ od případu – projektovat jedna nebo více planet na nějaký jiný planetární systém způsobem, jak to bylo možné spatřit u fenoménu světél z Kaikoury. Anebo se může – opět případ od případu – jedna nebo vícero planet, či dokonce celý sluneční systém, vyprojektovat milióny nebo miliardy kilometrů daleko do volného kosmu, načež pak lze zdánlivě pozorovat planety ve volném prostoru, kde vůbec žádné nejsou.«

Matka Tereza

aneb náboženské zaslepení v celé své krutosti

O matce Tereze bylo napsáno bezpočet knih. Byla vychvalována do nebes, zahrnována cenami, zbožňována jako svatá a – díky jednomu na rychlo vykouzlenému „zázraku“ – krátce po své smrti svatořečena. 26. června 2012, v 20.15, byl na kanálu Bayern „alpha“ vysílán film

Michaela Busseho a Marie-Rosa Bobbi s názvem: „**Tíživé dědictví Matky Terezy**“. Pořad byl kritický, byť jen mírně, a podnítil mě k tomu, abych pátrala dál a našla další kritické hlasy o této dominantní ženě. To nebylo vůbec tak snadné, neboť v záplavě chvalozpěvů kritika doslova zanikla.

Nyní bych ráda pustila ke slovu několik kritických knižních autorů, filmových tvůrců či přímo postižených. Jejich výpovědi lze dohledat na internetu, popř. ve filmových dokumentech. Veškeré zdroje jsou uvedeny na konci článku.

Zde předkládám několik krátkých výňatků z jednotlivých autorských příspěvků:

- Jednou z námitek Aroupa Chatterjeese je, že se Kalkata stala celosvětovým symbolem bídy, jelikož matka Tereza tuto kulisu potřebovala pro svou kariéru, slávu a peněžní dary. „Na Kalkatu se pohlíží jako na město plné žump a špíny, které obývají žebráci, bezdomovci, nemocní leprou a lidé s chybějícími končetinami, ve městě bez ulic. V očích Západu je zde jen jedna dobrá věc, totiž matka Tereza a její řádové sestry, které se touto bídou čas od času prodírají a sbírají chudé. To je v hlavách světové veřejnosti naneštěstí pevně zakotvený, leč mylný obrázek. Domnívám se, že zpočátku měla matka Tereza velmi dobré záměry s velmi jednoduchou nabídkou, ale potom domov pro smrtelně nemocné zveličila v nejvybranější nemocnici světa. Dnes bych jej každopádně nazval hospicem. V době, kdy jsem jej navštěvoval a ona ještě žila, by tam mnoho Kalkaťanů nebytovalo ani svá domácí zvířata.“

„Utrpení a snášení bolestí bylo v tomto domově pro smrtelně nemocné takřikajíc všem předepsáno, nejen katolíkům.“

„Zpočátku bylo mezi dobrovolníky i mnoho lékařů. Ti byli první, kdo v odborných časopisech vyjadřovali ostrou kritiku: Chybějící hygiena, žádná lékařská péče, hrozivý diletantismus při práci dobrovolníků. Matka Tereza jim odpověděla takto: „Jsme nepochopeni; jsme chybně interpretováni; nejsme zdravotní sestry; nejsme lékaři; nejsme sociální pracovníci; jsme náboženští.““

„Pro své pacienty neměla žádné čisté postele, ale jen malá, uzounká lehátka. Nemocným bylo zakázáno vycházet na chodbu. Měli zůstat ležet. Nedávali jim žádné jmenovky, jen čísla, a nesměli přijímat žádné návštěvy.“

Aroup Chatterjee, lékař, narozen a vychován v Kalkatě

Když jsme vstoupili do domova pro smrtelně nemocné v Kalighatu, na jihu chudinské metropole Kalkata, probíhal právě ranní úklid. Pacienti vylévali svou moč na podlahu. Čištění probíhalo studenou vodou tak, že se podlahy stříkali hadicemi. Za tím účelem posouvali dobrovolníci pomocí dvou tyčí pryčny na kolečkách. Zda mají lidé nakažlivé nemoci, nebylo možné vyzvědět, neměly žádná jména, ale jen čísla. Vlasy jim byly při vstupu ostříhány.

„Bůh rozhoduje, kdo bude žít a kdo zemře“, těmito slovy matka Tereza ve svých domovech neustále odmítala skutečnou lékařskou péči.

Michael Busse a Maria-Rosa Bobbi, filmoví tvůrci

„Byly tam 4 žínky, pro 40 pacientů. Teprve později jsem přišla na to, že mít velmi málo věcí je součástí nápadu. Prádlo nemocných se pralo ve studené vodě. Při mytí nádobí jsme všichni dřepěli na podlaze jako Amišové a myli v dížích se studenou vodou plechové nádobí.“

„Nebyli jsme informováni, kdo má jakou nemoc. Jedna z pacientek, o níž jsem pečovala, byla HIV pozitivní. To jsem se dověděla teprve po 4 týdnech. I ji normálně myli a krmili.“

„Byli zde i někteří nemocní, kteří si na zeď chtěli pověsit obrázky svatých; ty byly hned nato odstraněny, a to se jednalo o katolický dům. Postupem času se člověk začne ptát na pozadí a souvislosti těchto věcí: Proč se musejí stříhat vlasy, proč jsou hygienické podmínky takové, jaké jsou, proč jsou nemocní v této podobě vystavováni pohledům senzacechtivých návštěvníků a praktikantů?“

*Else Buschheuer, novinářka a dobrovolnice po dobu dvou měsíců
Část filmového příspěvku Busseho/Bobbi*

O všech těchto námitkách bychom se sestrami a následnicí matky Terezy rádi hovořili, ale ty odmítly. Museli jsme podepsat papír, na němž stálo: Žádná interview se sestrami, žádná interview s pacienty, žádná interview s dobrovolníky v rámci domova pro smrtelně nemocné; natáčecí práce ne delší jak půl hodiny. Tak nám zůstaly jen pohledy na lidi, s nimiž jsme nesměli hovořit.

Reportér: „Do dnešního dne je kritika práce matky Terezy sotva známa. Aura „města radosti“ (jak zní knižní titul o matce Tereze a její práci) s jejím domovem pro smrtelně nemocné předčí vše. Možná je to tak i proto, že dobrovolníci stěžívě vědí, co si pacienti myslí, jelikož nemluví jejich řečí. – Město radosti jsme si představovali poněkud jinak.“

Matku Terezu po celý život neomrzelo pranýřovat osamělost jako utrpení západní civilizace. Ale těmto lidem se, zdá se, nevede lépe.

Ten příběh je tak neuvěřitelný, že tým reportérů výše uvedeného filmu najal tlumočnicka z Goethe-institutu, který hovořil hindsky a bengálsky, aby si s lidmi mohl promluvit. Tlumočnick: „Neustále se pokoušeli získat od sester pomoc, ale ty je posílali pryč.“ Následují působivé příběhy postižených příslušníků rodiny.

Pak poprvé uvidíme těžce nemocnou ženu ležet na podlaze, zde v tomto slumu, 100 metrů před vchodem do domova matky Terezy. Lidé vyprávějí a vzájemně se doplňují: „Je nemocná, ale sestry sem nepřijdou. Pokud zdejší lidé jednoho ze svých, který je takhle nemocný, položí přímo před bránu, sestry ho nepřijmou.“ A pak slyšíme opakovaně tentýž příběh. Tlumočnick: „V noci sem přicházejí členové rodin sester a berou si s sebou tolik věcí, kolik jen unesou, rýži, oblečení, léky.“ – Tak vypadá nárok na lásku k bližnímu a její skutečná podoba!

Michael Busse a Maria-Rosa Bobbi

Video, které Dr. Aroup Chatterjee natočil jeden rok před úmrtím matky Terezy, ukazuje, jak pátral v bezprostředním okolí domova a hovořil s lidmi, kteří velmi často vídávali, jak sestry vykládají zdravotní prostředky, dary a léky poslané pro chudé z celého světa. Jedna žena líčí svá pozorování. Opakovaně prosila sestry o pomoc a stále byla odmítána. Tvrdila, že sestry si ponechávají dary pro sebe. „Byla jsem velmi překvapena, nevěděla jsme, že se něco takového děje, a zeptala jsem se: „Je to skutečně doopravdy tak?““ Jeden muž to potvrdil: „**Copak nevíte, že dary prodávají v obchodech po okolí a darují je svým rodinným příslušníkům a nikoli obyvatelům slumu?**“

Video zachycuje ženu, která hledala v dětském domově matky Terezy útočiště. Její muž ji mlátil. Proto se svými dvěma dětmi ve 22 hodin zaklepala na dveře. Sestry jí sice dovolili strávit s jejími dětmi noc ve dvoře, ale v pět ráno je pak všechny tři postavily přede dveře. Bez jídla a pití.

Sestry poslouchaly naříkání a jednoduše děti přešly. „Byla jsem velmi překvapená, že dětem nedaly ani nic k jídlu, ani sušenku, trochu mléka, zkrátka nic, a to za těchto podmínek. V dalším průběhu se jedna matka posadila se svým nemocným dítětem přímo přede dveře. Přitom vyprávěla, že jí sestry nabídly, že si nemocné dítě vezmou, ale jen tehdy, když se ho vzdá. Odmítla, protože své dítě milovala a nechtěla o něj přijít.“ Matka Tereza: „Tady se mohou Indové učit vcítit se do utrpení Krista, proto je zde sotva lékařská péče.“ – **„Vzpomínám si na jednu ženu s rakovinou, která měla ohromné bolesti, a já jí řekla, víte, to je polibek Ježíše, znamená, že jste Ježíši na kříži tak blízko, že vás může políbit. A ta mi odvětila, řekněte Ježíšovi, ať mě přestane líbat.“** Matka Tereza se smála! Dr. Chatterjee k tomu uvádí své mínění: **„Domnívám se, že člověk nemusí být lékař, aby věděl, jak je kruté vyprávět lidem něco takového. Zaprvé většina zdejších lidí nejsou křesťané a zadruhé lidé v Indii trpí bez ustání. Trpí od narození a na konci jejich života by jim člověk snad mohl dát trochu pokoje, než aby je dodatečně zraňoval a vysvětloval jim, že utrpení je přivádí blíže Kristu, kterého většina z nich vůbec nezná. Domnívám se, že je to nemilosrdné a kruté.“**

Dr. Aroup Chatterjee

Od nedávna už se ví, že matka Tereza již brzy bojovala o svou víru. Ve svém dopise „Ježíšovi“ napsala již roku 1959: „Ve své duši cítím, že mě Bůh nechce, že Bůh ve skutečnosti neexistuje. Jestliže neexistuje Bůh, pak nemůže existovat ani duše.“ I přesto bylo jejím přáním a ctižádostí stát se svatou. Není to podvod na lidech? „Pokaždé, když jsem chtěla vyprávět pravdu o tom, že nemám žádnou víru, nedostávalo se mi slov. Má ústa zůstala němá.“

Michael Busse a Maria-Rosa Bobbi

Náboženská fundamentalistka, demagožka, obskurantka a služebnice světské moci.

Christopher Hitchens

Ze zpráv, které se zčásti opírají o výpovědi někdejších spolupracovníků/spolupracovnic společenství jeptišek, vychází najevo nehorázné pohrdání lidmi, s nimiž „misionářky milosrdenství“ přistupovali k chudým.

Je zajímavé, že řád nezveřejňuje své finance, ačkoli to indické právo pomocným organizacím předepisuje. I v ostatních zemích zůstávají data nepřístupná, tedy i v Německu. Podle odhadů se však roční příjmy pohybují na úrovni trojciferného miliónového obnosu. Správa je přitom z velké části bezplatná, vyřizuje ji 4000 sester a 300 000 dobrovolných pomocníků. To zprvu budí dojem, že dary putují bez velkých ztrát přímo k postiženým. Avšak čísla z Velké Británie (1991) ukazují, že oproti v přepočtu 5,3 miliónu německých marek příjmů existuje na straně výdajů jen nepatrných 360 000 německých marek. Co se děje se zbylými milióny? Na základě mezitím již známých informací lze považovat za jisté, že peníze z bohatých zemí do těch chudých neputují. Jakmile je v některé zemi zřízena nějaká stanice „misionářek milosrdenství“, musí se o své financování postarat sama. Někdejší jeptišky a spolupracovníci/spolupracovnice navíc informují o tom, že se věcné dary

hromadí a že peníze do oblastí trpících nouzí nejsou transferovány ani tehdy, pokud dárci výslovně uvedli účel použití.

Většina peněz skončí v Římě, na kontě vatikánské banky. Ať už se tam s nimi děje cokoli – chudým ve světě k dobru nepřijdou. Svým finančním hospodařením matka Tereza systematicky odmítala pomoc, neboť tak neproběhla žádná výstavba efektivní organizační struktury. Sestrám se nedostává ani běžného ani následného vzdělávání, mnoho pomocných zařízení nepracuje profesionálně a zakladatelka řádu byla na tento stav očividně ještě pyšná.

Tento cynický postoj nevede jen k tomu, že darované peníze nejsou používané na plánovaný účel, ale svědci nadto popisují lidmi pohrdající zacházení, které ve stanicích misionářek mají panovat. Nemocní tuberkulózou nejsou izolováni, injekce nejsou řádně desinfikovány, **z principu se nepodávají žádné tlumící prostředky proti bolesti.** Britské noviny „Guardian“ viděly v hospicích pro umírající jen „organizovanou formu odmítnuté pomoci“.

Jako by to ještě nestačilo, vyskytly se nyní i výtky, že je řád zapleten **do aktivit obchodu s dětmi.** Zprostředkovatelské místo ve Spolkové republice Německo je spolek Pro Infante, který je kvůli svým praktikám silně kritizován řadou expertů na adopci. Motivace je jak u misionářek, tak i u jejich německých pomocníků zdá se v první řadě ideová: Udělat z chudých pohanských dětí dobré křesťany.

To, že se jeptišky dokonce propůjčují k tomu, aby manipulovaly s dokumenty, se jeví překvapující pouze na první pohled. Jestliže vyprávění vystoupivších misionářek souhlasí, **jsou mladé ženy od začátku vystavovány velkému psychickému nátlaku, který je znám u sekt a jiných psychokupin a jenž má za cíl zrušit identitu jeptišek.** K tomu patří co nejpřísněji regulovaný průběh dne stejně jako odírání spánku, cenzura četby a časté přemísťování, aby navenek nebyla otvírána žádná okna a nemohly být vybudovány žádné mezilidské vazby. Že takto přizpůsobování lidé mohou změnit svá etická měřítka a službou Bohu (domnělému, pozn. FIGU) vyvažovat světské právo a zájmy lidí, je dostatečně známo.

Zájem o lidi ani o změnu jejich sociální situace nositelka Nobelovy ceny neměla. Neboť jedno věděl tento anděl chudých až příliš dobře: Jen když budou i nadále existovat chudí, mnoho chudých, může být ona i nadále jejich andělem.

Gunnar Schedel

Dr. Dipankar Chakraborti, vědec z Univerzity v Jadvpuru je expert na jeden problém, který se stal novým utrpením Kalkaty: Keratóza po otravě arsenem, kožní nemoc často související s rakovinou kůže a způsobená otrávenou podzemní vodou. Vědec odhaduje, že zamořená oblast zahrnuje kolem 40 000 čtverečních kilometrů a že účinku jedu jsou vystaveny na dva milióny lidí; u 200 000 z nich se projevují příznaky nemoci, kterou dosud úřady dalekosáhle ignorovaly (k roku 1996). „Toto je cena, kterou platíme za nárůst populace“, podotýká. „Bud' začneme drasticky snižovat křivku porodnosti, nebo bude v roce 2025 celá tato oblast pouští. **Proto je stanovisko matky Terezy k potratům tak absurdní.**“

Dr. Dipankar Chakraborti

Aby byla Tereza oficiálně svatořečenou, musel se dostavit posmrtný zázrak. Ten byl rychle nalezen v malém městě Dangram, v osobě chudé Indky Moniky Besra. Rok

po smrti řádové matky se prý tato žena s bolestmi v podbřišku obrátila na sestry. Medailón s dobrou jeptiškou její problém v mžiku vyřešil – nádor v podbřišku byl zázračně vyléčen. Její manžel proti této verzi příběhu měsíce protestoval: „Moji ženu vyléčili lékaři a žádný zázrak.“ Besra předtím skutečně pobývala v nemocnici. **„Toto tvrzení o zázraku je naprostý nesmysl a mělo by být každým zatraceno.“** míní i Ranjan Kumar Mustafi, Moničin ošetřující lékař. „Měla středně velké bujení v podbřišku, které bylo způsobeno tuberkulózou. Léky, které jí byly podány, zredukovaly cystickou uzlinu, která po roce zmizela.“ Člověk by měl vědět, že matka Tereza není mezi kalkatskými intelektuály příliš oblíbená.

Ale na dobrou věc lze přece jen ještě někdy vydat peníze, a tak alespoň Moničin manžel před svatořečením ještě včas změnil svůj názor. „Bylo to (matky Terezy) zázračné uzdravení, které pomohlo mé ženě. Nyní dostáváme, mé děti i já, s pomocí jeptišek vzdělání a mohl jsem si dovolit koupit malý kus země. Vše se změnilo k lepšímu.“ S trochou PR-tréninku se Selku Murmu jistě také naučí, že tuto část nemusí bezpodmínečně vyprávět reportérům.

Zkoumáme-li nepředpojatě životní dílo matky Terezy, musíme v jejím případě konstatovat systematické zkreslování skutečnosti a takřka úplnou absenci kritické analýzy. Mediální historii této požehnané Albánky zahájil Brit Malcolm Muggeridge – „bez něj by se svět o matce Tereze možná nikdy nedověděl“, napsaly po její smrti noviny Catholic Times 12. října 1997. Muggeridge, fanatický konzervavec, považující sekulární liberalismus za „největší ze všech destruktivních mocí“, patřil k žurnalistům sponzorovaným institucí „Congress for Cultural Freedom“. Zde se jednalo o jednu organizaci CIA, která měla v Evropě etablovat proamerickou kontrakulturu vůči komunismu. Vedle „nekomunistické levice“ finančně podporovala abstraktní umění a „postmoderní“ myšlení jako sociálně irelevantní výrazové formy liberálních levičáků.

Pro fundamentalistu Muggeridge byla však matka Tereza figura, kterou potřeboval, aby svou ideologii rozšířil po celém světě. Podporovatele tohoto záměru našel především v USA.

Již roku 1971 prorokoval Muggeridge matce Tereze Nobelovou cenu a ještě dlouho před její smrtí bylo rovněž předpovězeno i její brzké prohlášení za svatou. Tereza se z jeptišky stále více vyvíjela v mediální figuru, cestovala po světě za různými mezinárodními příležitostmi a v liberálních kruzích platila i jako možná reprezentační zástupkyně papeže. U každého politika, kterého potkala, se zasazovala o zákaz potratu, tabletkám proti početí a kondomům. **Po dvou nezdařených pokusech jí byla roku 1979 propůjčena Nobelova cena jako výsledek dobře financované kampaně.**

Jaká je však temná pravda o matce Tereze? Měla i jiné politické názory než politicky korektní hlavní proud? Nebyla to v podstatě dobrosrdečná a upřímná pomocnice chudých? **Chatterjee dokumentuje, že Tereza v médiích systematicky lhala o povaze a rozsahu své práce, zatímco ve skutečnosti její personál smrt spíše podporoval, než aby ji potíral, a ignoroval volání o pomoc dokonce i tehdy, přicházelo-li z nejbližší blízkosti.**

Při krizích na subkontinentu nehraje Terezin řád beztak prakticky žádnou roli. V 11. kapitole srovnává Chatterjee „Misionářky milosrdenství“ na základě různých kritérií s misíí Ramakrishny, např. v reakci na krize a katastrofy – autor vyčísluje 16 událostí posledních let, v nichž Ramakrishna poskytl pomoc, zatímco Tereza nepomohla

v žádném. Při velkých katastrofách byla „žijící světice“ často ve své druhé zvolené vlasti, v Římě, ve Spojených státech nebo na mezinárodním turné proti potratům. Dokonce i její duchovní poradce Edward le Joly, autor jedné z nesčíslných hagiografií o Tereze (hagiografie = výzkum a popis života svatých, pozn. FIGU), poznamenal již roku 1986 v rozhovoru s jednou sestrou, že Tereza je „ustavičně nepřítomná“. Několik pokusů princezny Diany setkat se s Terezou v Kalkatě selhalo, protože tam Tereza nikdy nebyla – setkání se tedy nakonec odehrály v Římě a New Yorku.

Zatímco neustále bědovala, jak je to hrozné, že je vzdálena trpícím Kalkaty, musela toto město, v němž jsou kontracepce a potraty bez problémů dostupné, potajmu nenávidět – zde by o utrpení „nenarozeného života“ nikdy veřejně mluvit nemohla, aniž by byla přinejmenším verbálně zlynčována, jak Chatterjee konstatuje. Reálné smrti lynčováním se však přiblížila tehdy, když v prosinci roku 1984 k tématu Bhópálské průmyslové katastrofy, při níž zahynulo tolik lidí jako při útocích na Světové obchodní centrum, prohodila pouze: „Forgive, forgive.“ (Odpusťte, odpusťte.) Při zabezpečování obětí nehrála ona, ani její řád roli stojící za zmínku – krom samozřejmě zpráv v západních médiích, která všechna sdělení tisku nekriticky reprodukovala.

Kdo se nyní domnívá, že Agnesě Gonxhe Bojaxhiu je kontroverzní svatá, ten nezná dějiny katolické církve. Přitom člověk nemusí pohlédnout jen na svatořečení a blahoslavení z mladší doby, jako kupř. v případě Josemaria Escriva, zakladatele ultraortodoxní nátlakové skupiny „Opus Dei“, nebo požehnání arcibiskupa Stepinace ze Záhřebu, který podporoval chorvatské fašistické hnutí ustašovců při zavraždění 350 000 Srbů. Otto von Corvin psal v knize „Pfaffenspiegel“ roku 1845 (lze velmi doporučit se tím probrat, buď v knižní podobě či na internetu!) o „milých, dobrých svatých“, jejichž hlavním výkonem bylo podle něj potlačování vlastních rozkoší za pomoci různých forem sebeodříkání sahajících až ke kastraci. Vedle toho se první svatí zabývali především tím, aby vykořenili nenáviděné pohanství. Svatý Mikuláš z Myry, dnes známý svým zpodobněním na reklamách Coca-Coly, zničil početné pohanské chrámy pohanské bohyně Diany – jeho svátek je 6. prosince, shodou okolností na Dianiny narozeniny. I svatý Martin zničil mnoho svatyň a mimoto kácel i nábožensky uctívané stromy. A svatý Cyril Alexandrijský v roce 415 rozkázal či trpěl brutální zavraždění pohanské učenkyně Hypatie. Hypatie byla tak známá, že ji dokonce i křesťanští učenci jako Socrates Scholasticus nejvyšší měrou chválili jako krásnou, moudrou, ctnostnou ženu.

Erik Möller

Dne 10. srpna 1999 krátce o tomto tématu hovořili při 257. kontaktním rozhovoru Billy a Ptaah, zde je výňatek:

Billy ... Pak něco jiného: Možná je ti známo, že takzvaná »matka Tereza« má být zanedlouho v rychlém procesu svatořečena. **Ty sám jsi mi ale ohledně této ženy řekl, že je to kriminálnice, která pod rouškou víry a náboženství páchá, resp. spáchala těžké zločiny, neboť meztím už zemřela. Jak od tebe a z různých pozemských zdrojů vím, byla to zlodějka dětí, které kradla mnoha indickým matkám a za drahé peníze je prodávala bezdětným cizincům.** Matkám, kterým děti ukradla – ve spolupráci s ostatními sestrami ze svého řádu –, vyprávěla, že děti jí svěřené zemřely atd. Dále si také nahrabala miliony dolarů na darech, které jí byly svěřeny, aby jimi zmírnila nouzi trpících a postavila za ně nemocnice a pečovatelské domovy atd.

Všechno to množství dolarů, které jsi mi ještě před nedávnem vyčíslil na 3,5 miliardy a které matka Tereza z větší části vyžebřala a gaunersky vyloudila od hlav států a hospodářských předáků atd., se nikdy nevydaly na účely, které uváděla. Jen málo dolarů putovalo skutečně na zmíněné účely, zatímco velký zbytek, totiž více jak 1,7 miliardy – pokud si správně vzpomínám na tvé údaje –, tato podvodnice odnesla do Říma, aby naplnila papežskou pokladnici. Může se to takto otevřeně ponechat a rovněž to uveřejnit, nebo bych o tom měl raději pomlčet?

Ptaah To, co jsem ti uvedl v souvislosti s touto podvodnickou malou ženou, odpovídá skutečnostem a jsou to fakta, takže se tato vysvětlení také smí otevřeně zmínit.

Tolik tedy hlasy, které matku Terezu, resp. způsob jejího jednání, její postoj, hrabivost a kriminalitu stavějí na pranýř.

Agnesě Gonxhe Bojaxhiu, alias matka Tereza, nevyrostla v chudobě, pocházela z velkoburžoazního domu. Její otec byl šéfem obchodního podniku. I po jeho brzké smrti měla rodina dobrý příjem. Agnesě a jejím oběma sourozencům se dostalo vynikajícího školního vzdělání.

Agnesě Gonxhe Bojaxhiu se vyvinula v nanejvýš zchytralou, hrabivou, bezcitnou, sadistickou, zákeřnou a prolhanou ženu toužící po uplatnění a disponující krajně silnou vůlí. Ženu, která žíznila po uznání a byla schopna klamat celý svět ve stěží překonatelné míře. Jak bylo možné, že se takto proslavila, tolik toho dosáhla, požívala neobyčejné volnosti a mohla nahrabat miliardy? **Její tajemství byla zástěrka křesťanství a její domnělá láska k bližním. Využila náboženského zaslepení lidstva, což zase jednou dokazuje, že bludná víra poškozují rozum a úsudek.** Jak víme z dobře informovaného zdroje, tak ona sama byla zcela bez víry – stejně jako tomu bylo a je v případech mnoha církevních činitelů a činitelek až po mnohé papeže.

Bůh, bozi, svatí a vše, co spadá do této kategorie, jsou smyšlenky lidí. Bludná víra v Boha je choroba lidského mozku srovnatelná se schizofrenií. Tato nemoc se geneticky dědí na potomstvo a patřičná výchova se stará o to, aby mohla dále prospívat a bujet. Čím výraznější tato dědičná vloh je a čím silněji je v aktuálním životě podporována, tím více se může zvrhnout v chorobné zaslepení, fanatismus a nejhorší sektářství anebo může člověka docela jednoduše zotročit, zatížit a držet ve víře, že toto je normální. Z toho nevyjímaje ani hlavní náboženství, a tedy ani zemské církve, neboť i ony vykazují silné sektářské rysy a představují vlastní původ bujícího sektářství. Jeden nežít se tak řadí vedle druhého.

Náboženství, sekty a falešné filosofie se všemi svými blouznivci, fanatiky, mocichtivci a tuze zbožnými živly na naší planetě způsobily, že tvořivě-přírodní zákony a příkázání se svou vysokou etikou a morálkou stále více zanikaly a byly rozmlženy a zfalšovány bludnými učením a lidskými výplody. Všechny dobré ctnosti lidské povahy, jako soucit, upřímnost, láska k bližnímu, pocit zodpovědnosti, disciplína, hřejivost soucitu, poctivost, spravedlivost a ctihodnost atd. nemají s náboženskou vírou absolutně nic společného, přičemž tyto ctnosti víra ani nikterak nepodporuje. V zásadě jsou všechny tyto vysoké hodnoty přítomny již tehdy, když forma ducha a blok vědomí 21. dne po zplodění vstoupí do nového drobného lidského plodu. Tyto hodnoty se tedy nedostavují až v průběhu života, nýbrž jsou v zásadě přítomny v bloku vědomí nového člověka. Člověk je však musí ve svém životě hledat, postihnout a v rámci sebevýchovy rozvinout a pěstovat. Náboženská víra k tomu zapotřebí není – pouze přiměřená, dobrá a poctivá výchova a sebevýchova –, neboť ta se, byť byla geneticky zděděna, rozvíjí až později vinou chybné a na náboženském sektářství založené výchovy, jakož i okolními vlivy tohoto druhu. Všichni ti vyfantazírovaní, imaginární bozi všech náboženství a sekt – vedle jejich guruů atd. – požadují od svých věřících bezpodmínečnou poslušnost, vzývání, zbožňování a

slepon víru, jinak na ně čekají drakonické tresty, peklo a očištec anebo pozdější špatné inkarnace atd. – a tíž zlovolní bozi mají být údajně bohy lásky, soucitu, spravedlivost, míru, obsáhlé svobody a harmonie a požadovat od svých věřících shovívavost, lásku, spravedlnost a soucit atd.!

Takzvaná hlavní náboženství, jakož i jejich takřka nespočetné sekty, resp. jejich zástupci, vykládají vlastnoručně zfabulovaná »boží přikázání« podle libosti, a šířili od nepaměti až po dnešní dobu ta nejtoralističtější a nejhůře vědomí zotročující bludná učení, která jen lidské mozky, choré bludem náboženského sektářství, mohly a mohou vymyslet. Především křesťanské církve, které se samozvaně povznášejí nad všechny pochyby a nárokují si absolutní neomylnost a pravdu, kráčí krvavou stopou válek, mučení, vražd, zabíjení, inkvizice a zločinů vši možné krutosti; a všechny v poslední době odkryté zlořády církevních institucí ukazují, že se na tom odjakživa mnoho či vůbec nic nezměnilo a že mnozí církevní představitelé a představitelky jsou stejně jako dříve schopni všeho zvráceného zla.

V kontrastu s tím učí Učení ducha, že Tvoření, Universální vědomí coby prativůrčí energie a síla všech věcí a existence nikdy a nikdy nezasahuje do žádných záležitostí života a existence lidí, zvířat či rostlinstva a ani do světového dění. V zásadě jen nechává působit své zákony a přikázání ve formě kauzality. To se vztahuje rovněž na utrpení, o němž »tuze zbožní« jedinci, jako taková matka Tereza, prohlašují, že je zde proto, aby lidem přiblížilo Boha. Ve skutečnosti však trápení rovněž spočívá na tvořivě-přírodních zákonitostech kauzality. Začne-li člověk nějakým způsobem trpět, pak toto utrpení vychází z průběžných aktuálních okolností, což zahrnuje přírodu, která je anebo byla dohnána ke zvrhlosti. Vše má svůj logický, přirozený průběh, svůj zcela přirozený původ, který je určen tvořivě-přírodními kauzálními zákony a přikázáními. Jestliže se do nich člověk nezačlení, pak tím sám podporuje nějaké utrpení, podle okolností nejrůznějšího druhu. Tento fakt ozřejmuje, že člověk je v každém ohledu sám odpovědný za všechno své trápení a neštěstí atd., ledaže je soužen trápením a škodami, jež způsobili jiní lidé či jiné nezaviněné příčiny. Každý člověk disponuje při svém narození zcela novým vědomím a novou, zcela ryzí a čistou osobností, aniž by byl vázán karmou či něčím podobným v důsledku nějakých přečinů v minulém životě.

Nyní ještě krátká zmínka o přelidnění: Přelidnění nadále závratně roste a přináší lidem nevýslovné utrpení i proto, že k tomu samozvaná »misionářka milosrdenství« velice přispěla. Vozila se dlouhá léta po celém světě (samozřejmě zadarmo) a přikazovala lidem, aby se množili – podle vůle papeže v Římě a na základě nesmyslného požadavku imaginárního biblického Boha: »Budte plodní a množte se«. (Kniha Genesis, 1.28). Hlásala, že zabránění početí je dílem ďábla a že potrat je v každém, skutečně v každém případě, nutno co nejostřeji odsoudit, byť by plod vznikl znásilněním. Namísto aby svým svěřencům umožnila člověka důstojné umírání či opětovné uzdravení a vybudovala rozumnou a užitečnou infrastrukturu, profilovala se raději se svými mylnými názory po celé planetě.

Vskutku, to všechno ukazuje, jak nestydatě tato po čiré moci dychtící žena, ukrytá pod bílou kutnou s třemi modrými proužky, dokázala využít bludnou víru mas.

Zdroje:

Aroup Chatterjee: „Mother Teresa, The Final Verdict“, knihu lze v úplném znění stáhnout na stránkách nakladatelství. Jedná se o 400stranné a kompletně zdrojově doplněné sumaré Terezina životního díla.

Walter Wüllenweber: Článek v časopise Stern z 10. 9. 1998. „Nehmen ist seliger denn geben. Mutter Teresa: Wo sind ihre Millionen?“ („Brát je požehnanější než dávat. Matko Tereso: Kde jsou vaše milióny?“)

Tariq Ali a jeden text od Christophera Hitchensa, dokumentární film z roku 1994 „Hell’s Angel“. („Anděl z pekla.“)

Christopher Hitchens, skvělý britský spisovatel, napsal knihu s titulem: „Misionářství: Matka Tereza v teorii a praxi.“

Erik Möller. Jeho článek vyšel 19. 10. 2003 při příležitosti blahořečení Agnesě Gonxhe Bojaxhiu, alias matky Terezy; lze si přečíst v internetovém magazínu Telepolis.

Susan Shields: „Mutter Teresas Haus der Illusionen“ („Dům iluzí matky Terezy“.) Zpráva někdejší „sestry milosrdenství“, která 10 let sloužila řádu.

Marianne Sammer: Mutter Theresa, C.H. Beck Verlag, Mnichov 2006, 128 stran.

www.caltuttarescue.ch, zpráva o Dr. Jackovi Pregerovi a jeho životním díle (jde to i se správnou zdravotní pomocí).

Gunnar Schedel: „Selig sind die Armen; ihre Menschenverachtung weist Mutter Teresa einen Platz unter den Englein zu.“ („Blažení jsou chudí; její pohrdání lidmi řadí matku Terezu po bok andělíčků.“) Prvně zveřejněno v magazínu MIZ 4 / 99.

Dr. Dipankar Chakraborti: Jeho citát byl vyňat z článku Tiziana Terzaniho, který vyšel v časopise „Der Spiegel“ (47 / 1996) pod názvem: „Eine Heilige erster Klasse.“ („Prvotřídní svatá.“) O Dr. Chakrabortim a jeho práci ohledně znečištění podzemních vod arsenem v Indii existuje na internetu mnoho příspěvků.

Brigit Keller, Švýcarsko

(výňatek z mimořádného bulletinu FIGU č. 70, listopad 2012)

Výňatek z 543. oficiální kontaktní zprávy ze soboty, 3. srpna 2012

Ptaah To, co Brigitt napsala, má celkově dobrou kvalitu a odpovídá to ve všech ohledech skutečností. Článek se velmi dobře hodí ke zveřejnění v nějakém bulletinu. Protože se bulletinový spis po internetu celosvětově rozšíří a přečte si jej mnoho pozemšťanů, lze tím dosáhnout velké a rozsáhlé osvěty ohledně skutečných faktů okolo této opovržením hodné »matky Terezy«.

Billy To si s Brigitt také myslíme. Shledáváme rovněž, že tento článek vlastně patří i do kontaktních zpráv, proto jsem ti ho předložil k přečtení, abychom o tom mohli mluvit. Co mě ohledně této věci ale ještě udivuje je: Proč nechávala tato ďábelská žena ostříhávat vlasy svým již beztaková trápeným a na smrt odsouzeným obětem?

Ptaah Kriminálně tak nahrabala velmi mnoho peněz, neboť vlasy s velkým ziskem prodávala obzvláště v Evropě a v USA výrobcům vlasových náhražek.

Billy Máš tím na mysli paruky a příčesky?

Ptaah To je smysl mého vysvětlení.

Billy A to, co jsi řekl v roce 1999 při 257. oficiálním kontaktním rozhovoru o gaunersky vymámených finančních obnosech a o tom, co z toho patolízalsky vysypala papežovi do Říma, to je správně a v kontaktní zprávě tedy není žádná tisková chyba, že?

Ptaah Údaje jsou bezpochyby správné. Tato zvrácená osoba vyloudila od bohatých i chudých po celém světě celkem 3,5 miliardy amerických dolarů, z nichž 1,7 miliardy přihrála papežům do Vatikánu v Římě. Její vlastní kariéra začala 10. září 1937 v Darjeelingu v Indii, přičemž se dlouhá léta všemi myslitelným prostředky snažila uskutečnit své plány, které pojala již velmi záhy. Vlastní počátek se jí za tím účelem podařil v roce 1949, kdy v jednom kalkatském slumu

otevřela první školu a mohla se tak vkrást do přízně papeži Piusovi XII., který působil mezi lety 1939 až 1958 a podporoval tuto falešnou misionářku všemi možnými prostředky, jimiž jen disponoval. Dále jí také coby vrchní představené udělil povolení k vybudování »Společenství misionářek milosrdenství«, v jejímž čele působila až téměř do sklonku svého života. Následovník Piuse XII., Jan XXIII., této ženě rovněž propadl v každém ohledu a rovněž jí podporoval, a když v roce 1963 zemřel, přešlo totéž dědictví i na papeže Pavla VI. a pokračovalo až do roku 1978. Pak ale přišel papež Pavel I., který se od podlostí této ženy distancoval stejně jako od všemožných machinací a intrik ve Vatikánu, což ho ovšem stálo život, neboť byl zavražděn. Jak víš, vykonával svůj úřad jen 33 dní, načež byl dne 29. září 1978 nalezen mrtvý. Na jeho místo byl pak obratem zvolen papež Jan Pavel II., který v dědictví předchozích papežů ohledně intrik a napojení na Agnesě Gonxhe Bojaxhiu, což bylo přece ve skutečnosti pravé jméno této opovržením hodné ženy, pokračoval dál. Tento papež jí pak při jedné audienci přislíbil, že jí blahořečí. Vysvětlit je k tomu zapotřebí ještě to, že se již v době papeže Piuse XII. začala vkrádat do přízně velkými milodary, což činila až téměř do své smrti. Ona a její řádové sestry se zavázaly k tomu nikdy nepracovat za peníze nebo pro zámožné, avšak tento závazek byl ryzí výsměch, neboť vpravdě se staraly v bídu postižených čtvrtích jen o svůj vlastní profit a své vlastní blaho, obzvláště pak vrchní představená, která se směšně nazývala matka Tereza. Odložení nebo matkám odebraní kojenci a děti byli prodáváni do celého světa za horentní sumy peněz a nemocní, hladovějící a umírající byli bídě týráni a vystavováni velkým bolestem – až do okamžiku svého bídného umírání a smrti. V roce 1952 otevřela tato zvrácená křesťanská licoměrnice dům »Nirmal Hriday«, což přibližně znamená »Ryzí srdce«. Ve skutečnosti se jednalo o nemocnici a »úmrtí dům«, ve kterém v průběhu času nakonec v úděsné bídě zemřely tisíce bezbranných a trpících lidí, vegetujících za nelidských podmínek.

Billy Děkuji. Tvé vysvětlení ještě doplním k článku v bulletinu.

Výňatek z 529. oficiálního kontaktního rozhovoru z 3. listopadu 2011

Billy V sobotu 1. října jsi mi vysvětlil neradostnou záležitost, která se přihodí ohledně toho, že bude proti mně z mé vlastní rodiny opět veden zlý útok, což se pak 13. října také skutečně odehrálo. Dbaje tvé rady jsem proti tomu nic nepodnikl, nicméně se ale nyní v příštích dnech chci ještě zeptat jednoho spřáteleného policisty, co si o tom myslí. Možná ví něco, co jsme mi dva nevěděli a neuvážili.

Ptaah Doporučil jsem ti o tom mlčet, avšak nechej si rovněž poradit od svého přítele. Možná bys měl, jak jsem ti radil, vyhledat všechna vysvětlení z kontaktních zpráv, která se zabývají útoky proti tobě z tvé vlastní rodiny, neboť Asket tě na to upozorňovala již v 50. letech a i z naší strany jsme ti tyto neradostné záležitosti mnohokrát zmínili. To, že ses pak nakonec již nenechal časem svést k tomu, abys vůči těm předkládaným lžím a pomluvám zaujal veřejné stanovisko, vedlo jen k tvé výhodě. Proto si myslím, že i v tomto případě bude zajisté dobré, nebudeš-li se k tomu veřejně vyjadřovat. Dovedu si představit, že ti ten spřátelený policista poradí, abys kvůli spravedlnosti něco soudně či policejně podnikl. To bys měl pak ale dobře zvážit dříve, než bys to udělal, neboť podnikat něco proti vlastnímu rodinnému příslušníkovi pro tebe jistě nebude snadné.

Billy Odpovídající místa v kontaktních zprávách jsem vyhledal a zkopíroval, jak zde vidíš:

Vysvětlení Asket ze 7. února 1953, blok 1, strana 325, věta 45**Asket**

- 45. Ve tvé vlastní rodině vůči tobě vyvstane nenávisť a nechápavost, díky čemuž poznáš ta poslední tajemství lidí a jejich psychiky, až tě někdo z tvých vlastních zradí.**

125. kontaktní zpráva z 11. 12. 1979, blok 3, strana 408, věty 169–171**Semjase**

169. *Gilgamesha utrpí na začátku devadesátých let, v době své plnoletosti, velmi těžkou autonehodu a zůstane těžce invalidní.*
170. *Nebude už přístupná svému úkolu ve vztahu k misi a všemu, **jakož ani Methusalem, který se misi zcela odcizí.***
171. *Nejprve to tak bude i v případě Atlantise, avšak ten v pozdější době opět najde cestu k misi a společenství skupiny.*

219. kontaktní zpráva ze 16. června 1987, blok 5, strana 362, věta 85**Quetzal**

85. *Kromě toho, jak jsem již řekl, se pokusí Učení ducha a tvou misi zničit, a sice tím, že budou labilní pozemšťany navádět k tomu, aby tě zabili nebo znemožnili lhaním, podvody a pomlouváním a prezentovali tě coby lháře, šejdíře, falzifikátora a podvodníka. **To dokonce ještě žel sám zažiješ ve své vlastní rodině,** jak jsem spatřil v pohledu do budoucnosti.*

250. kontaktní zpráva z 26. října 1994, blok 7, strana 292, věty 11–13**Ptaah**

11. *Budeš muset nicméně zvládnout ještě mnoho těžkých a bolestných ran, které se na tebe budou snášet z tvé vlastní rodiny a budou tě zraňovat – jak ti to již předpověděla Asket –, avšak, i zvenčí se proti tobě i nadále budou vést útoky a trápit tě.*
12. *Rok 1995 je sice bodem obratu, avšak nesmíš od toho očekávat nic v tom smyslu, že by všechno zlo viditelně zmizelo.*
- 13. Obzvláště z tvé vlastní rodiny tě bude zraňovat ještě mnoho trnů, které způsobí hnisavé rány a připraví ti starosti.**

254. kontaktní zpráva z 28. listopadu 1995, blok 7, strana 407, věty 19–22**Ptaah**

19. *Ti skutečně upřímní budou nadále stát při tobě a pravdu, kterou jim přinášíš a vysvětluješ, rozpoznají v její podstatě.*
20. *Nemáš co bys skrýval, neboť ses ničím neprovinil, ani lhaním, ani švindlem, ani podvodem nebo šarlatánstvím.*
21. *Nenechej se tedy rozhodit nebo podlomit těmi, kteří ti přejí to zlé a špatné a kteří nikdy neustanou v hledání všelijakých věcí, aby tě mohli zhanobit. Tito lidé jsou totiž choří z nenávisti, závisti a žárlivosti, a proto věří, že ve všem nachází něco, co jsi mohl podvodně využít, abys zfalšoval své fotografické důkazy atd.*
22. *Jsou natolik nemocní ve svém myšlení, jednání a ve svých citech, že sami sebe trýzní, ničí a připravují se o svou evoluci; **tak to je žel ve tvé vlastní rodině.***

Dva členové základní skupiny se také odvolávali na tato vysvětlení, zatímco všichni členové shledávají všechny ty lži, pomluvy a nenávisťné tirády neobyčejně primitivní, což tak shledávají i lidé mimo FIGU, kteří tímto »Otevřeným dopisem pro FIGU« byli obtěžováni. A právě

v důsledku neuvěřitelné primitivnosti tohoto dopisu, čítajícího 12 internetových stran, ho k tomuto rozhovoru nechci připojit. Chceš-li jeho kopii, pak ti jednou rád zhotovím.

Ptaah To není nutné, neboť jsem to již celé četl. Že tato podlá tiráda plná lží, pomluv a kanoucíh návalů nenávisti byla nezodpovědně zveřejněna, svědčí o tom, jaké extrémně opovržením hodné smýšlení má dotyčný autor i ti, kteří mu v tom pomáhají. Tím také veřejně vejde ve známost a rozšíří se stejně orientované, opovržením hodné smýšlení osoby, která uveřejnění tohoto dopisu na internetu umožnila, takže si tím rovněž přivodí sama škodu, jako je tomu i v případě autora tohoto potupného dopisu. Slušný, korektní a poctivý člověk by nikdy nespáchal takovouto hanebnost a ani by jí nikdy nepodal pomocnou ruku. Nazýváš-li ten dopis pouze primitivní, pak to vyjadřuješ příliš slabě, neboť odpovídá zlomyslné a nehorázné podlosti, kterou se píšící osoba staví veřejně sama na pranýř a ozřejmuje, jaké ničemné smýšlení má. A to mohu velmi dobře říct a posoudit, neboť znám skutečnost, kterou jsem všechna ta přibližně čtyři poslední desetiletí vnímal. Proto velmi dobře vím, že všechna obvinění uvedená v tomto dopise nejsou nic jiného než jen zlovolné lži a pomluvy. A pokud přece jenom nebudeš chtít o věci pomlčet, pak shledávám, že by bylo rovněž velmi vhodné a správné, kdybys to, o čem jsme právě hovořili, uveřejnil v jednom bulletinu. To si musíš ale rozhodnout ty sám.

Billy Budu o tom přemýšlet ...

PŘEDNÁŠKY – FIGU-Studiengruppe ČR

Vážení zájemci o FIGU,

v rámci našeho květnového sobotního setkání, dne **10. 5. 2014**, pořádáme přednášku s data-projekcí s tématem **»Učení ducha v praktickém životě«**. Při přednášce a závěrečné diskusi se zaměříme na konkrétní příklady použití Učení v mezilidských situacích, při zvládnání problémů a celkové evoluci vědomí. Pochopení určitých zákonitostí Univerza nám umožňuje nalézt oporu a logiku v našich každodenních myšlenkách a citech a zformovat je do hodnotného a efektivního způsobu jednání a reakcí. Místo konání: Dům dětí a mládeže, Slezská 21 (poblíž stanice metra A, Jiřího z Poděbrad). **Doba konání: 10:30–12:00**. Těšíme se na Vaši návštěvu

Vstupné je dobrovolné.

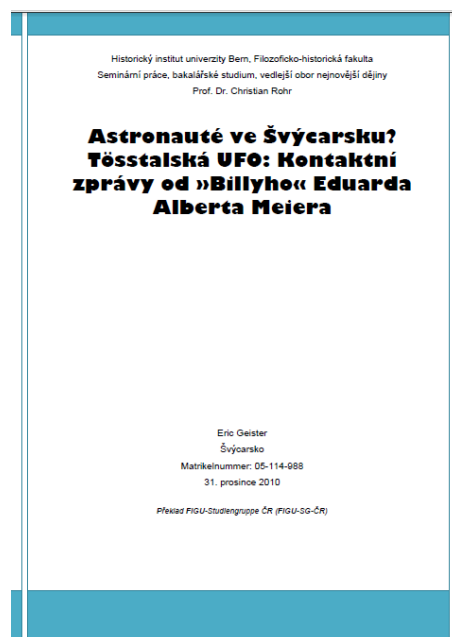
Nové brožury

Od 10. května 2014 je na našich setkáních i webových stránkách v PDF formátu k dispozici český překlad bakalářské práce švýcarského studenta Erica Geistera s názvem:

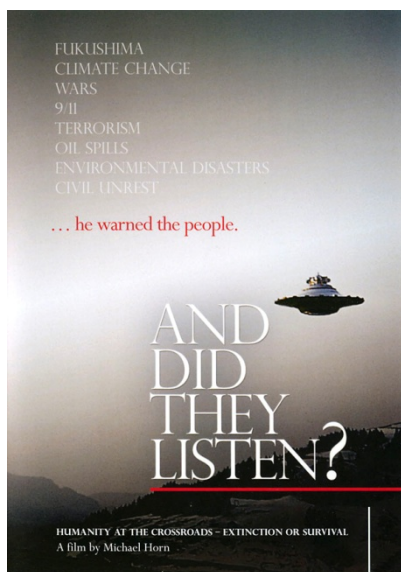
»Astronauté ve Švýcarsku? Tösstalská UFO: Kontaktní zprávy od »Billyho« Eduarda Alberta Meiera«.

Práce vznikla v roce 2010 na Historickém institutu univerzity v Bernu (Filozoficko-historická fakulta, vedlejší obor nejnovější dějiny). Rozsah 53 stran A4.

FIGU-Studiengruppe ČR

Novinky FIGU Švýcarsko

And did they listen? (A poslouchali?)

Nové DVD, autor: Michael Horn (USA)

Desetiletí zdánlivě skryto před našimi zraky – nejdůležitější událost v dějinách lidstva.

V rámci mise – z hlubin kosmu – riskoval jeden muž svůj život, aby odhalil dlouho skrytá, dávná tajemství lidem na Zemi.

Překonavše milénia náboženských intrik, politického útlaku a řadu pokusů o vraždu, »Billy« Eduard Albert Meier, prorok Nového Věku, přinesl věčně pravdivé duchovní učení s nadějí pravé lásky, míru, svobody a harmonie.

Dlouho předpovídaná prorocství a předpovědi válek, ekologických katastrof a sociálních nepokojů již započala a lidstvu byla nabídnuta poslední šance na přepis své budoucnosti.

Poznej pravdu o:

- jediném vědecky ověřeném UFO případu, který byl uveřejněn;
- nejvíce prorocky přesných, vědeckých informací, které byly kdy publikovány;
- stále nerozpoznaném rozsahu zničení ve Fukušimě a ropné společnosti BP;
- bývalém skeptikovi, který nyní nazývá případ Billyho Meiera »ohromným a překvapujícím«;
- nadcházejícím nebezpečí asteroidu Apophis, které nechce NASA přiznat;
- velvyslankyni OSN, která potkala Asketa z Vesmíru DAL;
- věcech, které stále můžeme udělat, abychom si zajistili budoucí přežití.

Obsahuje bonusy: Učení ducha – ledový muž starý 5100 let – poražení skeptici – UFO průmysl
111 minut (jazyk: angličtina), cena 25 CHF

Fotografický inventář – nová kniha FIGU

Stanoviska k osobě BEAM. Snímky paprskových lodí Plejaren, stopy po přistání a návštěvníci atd. – vyfotografoval Billy Eduard Albert Meiera a někteří jeho svědci. 17. května 1964 až 5. února 2004.

Aby bylo možno porozumět, proč mohl »Billy« Eduard Albert Meier, zvaný BEAM, vyfotografovat snímky plejarische paprskových lodí zobrazené v této knize fotografií, je nezbytné krátce popsat okolnosti jejich vzniku. Je také nevyhnutelné říci něco o osobě BEAM jako o člověku, jakož i zvěstovateli Nového Věku a kontaktní osobě, aby bylo možné porozumět tomu, proč byl jako jediný pověřen pořádit zřejmě vůbec nejlepší fotky mimozemských paprskových lodí, které přilétají na Zemi a řídí je lidé z Plejarische federace.

Formát A4, stran 288, cena 60 CHF, jazyk: němčina

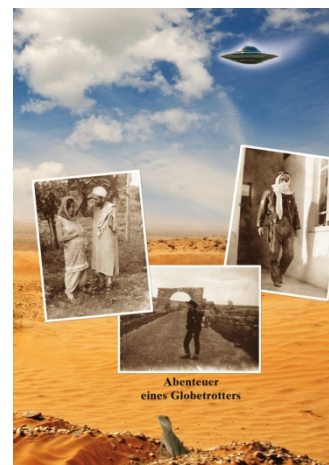
Nová kniha FIGU

Dobrodružství jednoho světoběžníka

Abenteuer eines Globetrotters

Dobrodružství, články, krátké příběhy, zprávy a zážitky atd. z mladických a dobrodružných let »Billyho« Eduarda Alberta Meiera

Formát A5, 322 stran, cena 45 CHF, jazyk: němčina

PŘEDNÁŠKY – FIGU Švýcarsko

PŘEDNÁŠKY 2014

Také v roce 2014 pořádají členové FIGU v sále Centra přednášky na téma Učení ducha atd.

28. června 2014:

Daniel Zizek

Sebezničující síla lži

Úvahy o odpůrci sounáležitosti

Atlantis Meier

Billyho mise – naše dědictví

FIGU včera, dnes a zítra.

23. srpna 2014:

Pius Keller

Smysluplné učení

O smyslu učení (se).

Michael Brügger

Rovnocennost

Co to pro lidi znamená?

25. října 2014:

Patrick Chenaux

Sounáležitost ...

Základy pokojného a harmonického soužití.

Christian Frehner

Učení ducha v každodenním životě

Používání a praktické příklady.

Začátek přednášek přesně ve 14:00 hod.

Vstupné: 7 CHF (Sleva vstupného pro členy FIGU po předložení platného průkazu.)

V den sobotních přednášek se v Semjase-Silver-Star-Center koná v 19:00 setkání studijní skupiny, na které jsou srdečně zváni všichni zainteresovaní návštěvníci přednášek.

Základní skupina 49

Překlady a korektury textů z němčiny v tomto vydání: Ondřej Štěpánovský, Petr Diosegi, Martin Szmek, Jan Bayer